

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΤΟΥ Β΄
ΠΟΛΛΑ ΤΑ ΕΤΗ

Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΤΟΣ Θ'—ΑΡΙΘ. 103—ΜΑΪΟΣ 1913

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΕΝΑ ΜΗΝΑ

ΕΝΩ, περί την τράπεζαν του Προσθετικού εν Λονδίνο Συνεδρίου, υπό την προεδρίαν του σερ Έδουάρδου Γκρέι, η Εθνοπαύκη Διπλωματία, διά του λαβυρινθίου των συμφερόντων των Μ. Δυνάμεων εν τη Ανατολή, προσεπάθει να εξεύρη την λύσιν του προβλήματος, του προκύψαντος εν τού Βαλκανικώ πολέμω, ταυτοχρόνως περί άλλην τράπεζαν οι πληρεξούσιοι των εμπόλεμων συνήχοντο και πάλιν διά να καταλήθωσιν εις οριστικήν συνεννόησιν περί των όρων της προκαταρκτικής Ειρήνης. Και αι συνεδριάσεις, αι όποιαί επαναλαμβάνοντο άγρονοι από τόσον καιρού, εξηκολούθουν και κατά τόν ποιητικώτερον μίθω του έτους, τόν μίθω των άνθων, τόν Μάιον. Αυτό τουλάχιστον, άν όχι τίποτε άλλο — και ύπεροχον άλλα πολλά — έκαμε τόν κ. Γκρέι, κατ' εξοχήν φαίνεται φιλανθή

Ειρήνη! Η λέξις ή μαγική, ή συμβολίζουσα ένα πόθον γενικόν, ή απαλάσσουσα τά εμπόλεμα Κράτη του Αίμου από τά δυσβάστακτα βάρη ενός πολέμου πολυδαπάνου και πολυάνερου, διαρκέσαντος επί έξι μήνας, ένα ολόκληρον χειμώνα!

Η λέξις ως σάλπισμα χαρμόσυνον έπαιξε ν' απηχήσῃ εις όλους τους λαούς, τους άγωνισθέντας εις πόλεμον νικηφόρον, πόλεμον τόν όποιον και οι μάλλον ειρηνοφιλοι έγαράκτισαν ως άγωνα ύπερ της Έλευθερίας, του Δικαίου και του Πολιτισμού. Άλλ' ο Βαλκανικός όρίζων, εις τόν όποιον άνέτειλεν επί τέλους μια άκτις φωτός, έσοτιάσθη και πάλιν με νέφη μέλανα μιας συρράξεως μεταξύ των συμμάχων! Εις τό τέλος του νικηφόρου πολέμου εξεδηλώθη αίφνης ή άπληστία και ή μεγαλομανία των Βουλγάρων. Η τοιαύτη εκδήλωσις εινε μια ψυχολογική εξέλιξις, μοναδική ίσως εις τά χρονικά των Έθνών. Η ψυχολογία του Βουλγάρου κατά τό τέλος του Βαλκανικού πολέμου άποτελεί φαινόμενον, διά τό όποιον χρειάζεται ιδιαίτερα μελέτη, εις την όποιαν, εάν πρόκειται να προστεθούν και εικόνες, οι άρμοδιώτεροι δι' αυτάς θα εινε οι γελοιογράφοι. Ο Βούλγαρος έχει καταληφθή από την μεγαλομανίαν να νομίξῃ ότι, αυτός εινε ο εκλεκτός του Ίσραήλ ανά τόν Αίμον, ο περιούσιος λαός, διά τόν όποιον τώρα πρέπει να θυσιασθούν όλοι οι άλλοι. Αυτός μόνον έπολέμησεν, αυτός ενίκησεν, αυτός έμεγαλούργησε και κατά συνέπειαν εις αυτόν άνήκουν τά πάντα! Και ή τοιαύτη Βουλγαροποιήσις δεν περιορίζεται εις τά παρόντα, άλλ' ανατρέχει και εις τά παρελθόντα των άλλων λαών. Πολιτογραφούνται Βούλγαροι όλοι οι ένδοξοι πρόγονοι των και Βουλγαροποιείται όλη ή φωτεινή, ή εκπολιτιστική σταδιοδρομία των δια τών αιώνων. Η λέξις «Ελληνισμός», διά τόν προσβληθέντα εν μεγαλομανίαις Βουλγαρον, δεν εινε τίποτε άλλο, παρά ένας σφετερισμός τρισενδόξου Βουλγαρικού παρελθόντος!... Και τώρα δε τά διαγράφοντα όργανα εις βάρος των πληθυσμών, των γυναικών και των παρθένων των κατακτηθεισών πόλεων και των καταληφθέντων χωρίων Θρακικών και Μακεδονικών, εινε αυτά Έλληνον έργα! Έλληνοποιούνται τών Ονίων αι έπιδρομαί και Βουλγαροποιείται ή Αγ. Σοφία!

Με τωιαύτην ψυχολογικην κατάστασιν ο Βούλγαρος παρεσπόνδησεν εις τό Παγκάιον. Παρεβίβασεν την προθέσαν ή ζώνην και προήλυσεν εις θέσεις κατοχυρωμένας υπό στρατού συμμάχου. Ένθ εις τό Λονδίνο υπεγράφετο ή προκαταρκτική Ειρήνη μετά της Τουρκίας, εις την Μακεδονίαν ηρχισαν αι παρασπονδίαί ενός εκ των συμμάχων και επηκολούθησαν συμπλοκαί με κίνδυνον να διαλυθῇ ή Συμμαχία και να κηρυχθῇ νέος πόλεμος. Νά καταρρεύσῃ δηλαδή τό συμμαχικόν έργον, τό όποιον εξαερίσαν ολόκληρος ο πεπολιτισμένος κόσμος και όλοι οι φιλελεύθεροι λαοί, ως μίαν νέαν εξ' Ανατολής χαραγνήν, και να δημουρηγηθῇ ο φόβος της άπωλείας των καρπών ενός δικαίου και άπελευθερωτικού πολέμου. Εις την μεγαλομανίαν την Βουλγαρικην έπρεπε να τεθῇ ο φραγμός της έθνικῆς των άλλων άμύνης, να καταβληθῇ δε συγχρόνως πάσα άνθρώπινη προσπάθεια όπως άποσοβηθῇ συρράξις, της όποιας

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΕΥΔΟΥΧ

Τῆς έθνικῆς εὐγνωμοσύνης εἶναι άξιός ο άρχηγός της Γαλλικῆς άποστολῆς, δι' ας πολιτικώς ύπεραστίσθη προσέφερον και προσέφερε αυτη, προσωπικώς δε και αυτός. (Φωτ. Ε. Σανθοπούλου)

οὐδεις εἶνε δυνατόν νά προΐδη τάς συνεπείας, άνεξαρτήτως της νίκης του ενός ή του άλλου των εμπολέμων, να μη διασπασθῇ συμμαχία, της όποιας τάς βάσεις εκλόμισε μια παροδική πάθσις μεγαλομανίας και άπληστίας ενός των συμμάχων, και να εξηκολούθησῃ τό έργον της, τό όποιον ηρχισε με ένα πόλεμον νικηφόρον. Εις τόν φραγμόν της Έλληνικῆς άμύνης, φραγμόν άδιάσπαστον, μετέβη να προτάξῃ τό στήθος Του αυτός ο Βασιλεύς των Έλλήνων Κωνσταντίνος, ο ένδοξος στρατηλάτης, ο ένασκακόντων τά ιδανικά του Έλληνισμοῦ και ο συμβολίζων την νίκην και τόν θρίαμβον των Δικαίων του. Διά την επαναφάνη των παρασπονδούντων εντός των όρων των συμμαχικων καθήκοντων των και την άποσοβῆσιν συρράξεως μετέβη επίσης εις Θεσσαλονίκην ο Προθυποουργός της Έλλάδος, ο συνετός διαχειριστής των Έθνικων μας πραγμάτων, εν μέσω κρισιμοτάτων περιστάσεων, ο υπεύθυνος Κυβερνήτης της χώρας. Και έκτοτε έπνευσε κάποιος άνεμος αισιοδοσίας, και έγεννηθησαν πάλιν έλπίδες περί ειρηνικῆς λύσεως των εκκρεμῶν ζητημάτων.

Ως να μή ηρχουν των «συμμάχων» Βουλγάρων αι άκόρεστοι φιλοδοξία εις τό ζήτημα της διανομῆς, έχομεν και των «αδελφών» Ιταλόν

τάς άνθελληνικῆς διαθέσεις προς «Αλβανοποιήσιν» Έλληνικωτάτων χωρών της άπελευθερωθεισῆς Ήπειρου. Εις μάτην οι Ήπειρωτικοί πληθυσμοί των κατοχυρωμένων υπό του Έλληνικού στρατού περιφερειών διατρανοῦσι τά αισθήματα και τους πόθους των όπως περιληφθῶσιν οριστικώς εις τό Έλληνικόν Βασίλειον. Όλοι σχεδόν έπέσιθησαν πλέον περί της ελλειρνείας τών αισθημάτων των και των πόθων των και μόνον οι αδελφοί φαίνονται άνένδοτοι και δεν θέλουν να πεισθούν. Και όμως θέλουν αυτοί να πείσουν τους άλλους περί στρατηγικῆς δῆθεν σπουδαιότητος του πορθμού της Κερκύρας, περι δῆθεν κινδύνων των Ιταλικών ναυτικῶν βάσεων εις τά παράλια του Άδρια, εν περιπτώσει κατοχῆς υπό της Έλλάδος των έναντι της Κερκύρας παραλίων! Τά τοιαῦτα επηρεήματα, έννοείται, ότι προκαλοῦν μειδιήματα, όπως και τά σχολία μερικῶν Ιταλικῶν εφημεριδων διά τό ταξείδιον του Διαδόχου της Έλλάδος εις την Ήπειρον. Ο Διαδόχος Γεώργιος περιέρχεται τάς πόλεις και τά χωρία τά Ήπειρωτικά, διά τά όποια εις Ρώμης τονίζονται Αλβανικαί Ίερειάδες. Πανταχού τόν υποδέχονται με ένθουσιασμόν εκχαλιζόντα τά Έλληνικά τών αισθημάτων και φρονήματα. Εις όλας τάς πόλεις και τά χωρία, γέροντες, νέοι γυναικες και παιδιά, τόν ραίνουν με άνθη και κλαίονιν από χαράν εις την θέαν του Διαδόχου. Και μια και μόνη εκδηλοῦται άνησυχία, και αγωνία: Νά μήν άποστασθούν πλέον από την Έλλάδα. Εις όλας τάς εορτάς και τάς πανηγύρεις διά την υποδοχήν του Διαδόχου της Έλλάδος ή Ήπειρωτική ψυχή εδονήθη από ένα και μόνον παλμόν Έθνικόν, παλμόν Έλληνικωτάτων. Και αυτός δε ο Μουρτης των Ίωαννίνων κατά την δέησιν εις τό τέμενος ύπερ της Α. Υψηλότητος ειπεν εις την προσοφνησίν του: «Με άνέκφραστον χαράν Ίε υποδεχόμεθα εις τό τέμενός μας αυτό. Αισθανόμεθα και γνωρίζομεν κάλλιστα ότι εις τάς φλέβας μας ρέει τό αυτό με τους αδελφούς μας Έλληνας αιμα, τό Πελασγικόν. Γνωρίζομεν ότι εἴμεθα μια φυλή και εν Έθνος, λυπούμεθα όμως πολύ. Υψηλότατε, άκούοντες ότι προσπαθοῦν να μας χωρίσουν από την μητέρα μας Έλλάδα. Ουδέποτε θα δεχθώμεν τοιαύτην άπόφασιν. Θα προτιμησωμεν να ταφώμεν όλοι, παρά να χωρισθώμεν από τους έλευθερωτάς αδελφούς μας Έλληνας». Ολον αυτόν τόν ένθουσιασμόν, τόν εκδηλωθέντα προς τόν Διαδόχον της Έλλάδος, όλα τά Έλληνικωτάτα αισθήματα, τά όποια διεγράψασαν οι Ήπειρωτικοί πληθυσμοί, άνεξαρτήτως θρησκουμάτος, ευρέθησαν Φρατέλλοι του Ιταλικού τύπου διά να τά χαρακτηρίσουν ως... κομωδιάν!

Παίζεται πράγματι μια κομωδία, όχι όμως εις την Ήπειρον, όπου εκτυλισσεται μια ύπεροχος Έθνική Έποποιία, άλλ' εις μερικά δημοσιογραφικά και πολιτικά παρασκήνια της Ρώμης.

Φαντάζεσθε με πόσην άνησυχίαν θα ηχουσιν οι αδελφοί ότι, μια θαλαμηγός φέρουσα τόν Προθυπουργόν και τόν Υπουργόν των Ναυτικῶν της Άγγλιας έθεάθη αίφνης μίαν ωραίαν προίαν του Μαΐου πλείουσα προς την Κερκυραν και προερχομένη εξ Αύλωνος! Πός αυτη ή άπρόοπτος εμφάνισις του κ. Άσκουϊθ και του κ. Τσώρτσιλ εις τόν πορθμόν της Κερκύρας και

εις ήμέρας, κατά τάς όποιας εις την Ρώμην χαράσσουν τά Άλβανικά όρια με τόν διαβήτην των Ιταλικῶν βλεφάρων. Και διατί έπειτα ή εκδρομή ανά την Έλλάδα και ή μέχρις Αθηνῶν άφιξις υπό τόν πέπλον της «Ανεπισήμου» μὲν, άλλ' εις περιστάσεις κατά τάς όποιας δεν ήτο δυνατόν παρά να ταραχθῶσιν οι Άλβανικοί των Ιταλόν κάκιοι. Έκτός πλέον εάν οι Φρατέλλοι της Ρώμης και τό ταξείδιον άνωφερῆς του Προθυπουργου και του ύπουργου των Ναυτικῶν της Άγγλιας μέχρις Αύλωνος, και τάς έπισκεψεις των εις τους αρχαιολογικούς τόπους της Έλλάδος και εις τόν Παρθενώνα, και τάς έπιθεωρήσεις των εν τη Μεσογειῷ άγγλικῶν σταθμῶν χαρακτηρίζουν ως κομωδιάν!

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΖΩΗ

ΥΠΑΡΧΟΥΝ Αθηναίοι οι όποιοι εινε κατενθουσιασμένοι με την εφετεινήν Άνοιξιν. Δεγματοῦ του τοιούτου ένθουσιασμοῦ εινε ο εξής διάλογος: — Αυτό εινε κολοκαίρι! Δροσερό, ευχάριστο! — Μά... — Τι μά... Ξέρω τί θα πῆς. Ότι μέσα στο Μάη έκαμε μέρες ψυχρές και... — ... ότι οι ευδαίμονες έρασταί δεν μποροῦσαν να δρέψουν... ναρκίσσους.

— Άφισε ησυχό τόν μακαριτῆ τόν Παράσχο. Έκαμε ένα Μάη θαυμάσιο και οι έρασταί μποροῦσαν να δρέψουν τριαντάφυλλα, γαρύφαλα και κρινούς. — Έγώ βγήκα μια νύχτα και τουρτουρίζα. — Μη λές ύπερβολές. Έκανε δροσιά. Τι ήθελες να κάμῃ; Ζέστη; Νά πῆς στο Ζάπτειο και στο Φάληρο και στην Κηφισιά γιά ν' αναπνεύσῃς λίγο αέρα!... Τότε τί Άνοιξις θάτανε! Δροσιά, φίλε μου, δροσιά άνοιξιάντικη... Αυτός εινε Μάης... — Έγώ εἶμαι άπ' εκείνους που δνειρεντοιατά όλο τό χειμώνα τις θερινές νύχτες. — Άφού τις δνειρεντοιατά θα πῆ ότι κοιμούνται τόν χειμώνα. Ας έλθῃ τό θέρος και θα δνειροπολοῦν τόν ύπνο. Θα γυρίζουν στο ύπαιθρο, σκαμένοι άπ' τῆ ζέστη, και θα γυρίζουν ύστερα μέσ' τά κρεβάτια των φραγμένων άπ' τους κορμούς!... Αυτό δνειρεντοιατά εἶναι όλο τό χειμώνα ε;... Ζήτω λοιπόν ο φετεινός Μάης, ο δροσερός, ο ψυχρός άν θελῃς! Πολλοί συμμερίζονται τόν ένθουσιασμόν του Αθηναίου διά την άπόλασιν εφέτος μιας Άνοιξῆς δροσεράς και ενός Μαΐου, έστω και όλιγον ψυχρού, αλλά γεμάτου από άνοιξιάντικο άρωμα, από λουλούδια

ΕΠΙΣΗΜΟΙ ΞΕΝΟΙ. — Και εις τό Άργοστόλιον ο κ. Άσκουϊθ και ο κ. Τσώρτσιλ άπεβίβασθησαν και έμειναν ολίγας ώρας. (Φωτ. Ν. Κατράβα, εξ Άργοστολίου).

και από ποίησιν. Ίσως οι ράπται μόνον και πρό πάντων αι ράπτριες είχαν άντιρροήσις διά την δροσερότητα του Μαΐου. Οι πελάται των πρώτων άνέβαλον τάς παραγγελίας των διά τά θερινά των κοστούμια, και αι πελάτιδες των δευτέρων, πός να φορέσουν τουαλέττας του σπομώ με άνοικτους λαμινούς και με λεπτά ύφάσματα, χωρίς να εκτεθούν εις κρυολογήματα; Έπειτα φαντασθήτε την Ατθίδα, ή όποια έκαμε τό νέον της φόρεμα με την έλπίδα ότι, θα τό εκθέσῃ εις τόν θαυμασμόν των όμοφίλων της τόν Μαΐον, και όλοχρωμένην να περιμένῃ τόν Ίουνιον! Και άν εν τῷ μεταξύ έλθουν από τό Παρίσι τά φηγουρίνια με νέους συρμούς; Τι τραγωδία!...

Έβγυγας με όλην την δροσιά του ο μὴν των άνθων ειχεν εις τό δεύτερον δεκαετημέρον του και ήμέρας με προμηνήματα του θερινού καύωνος. Και έτσι έκαμαν την εμφάνισιν των Ατθίδες με τελευταίον σπομώ τουαλέττας. Άλλ' οἴτε της Κηφισιάς τό πάροχο, οἴτε του Νέου Φαλήρου ή άκτι — ή πλάξ — άν θέλετε — ειχον άκόμη τάς δελαινάς και νικητηνάς των συγκεντρωθείσας τάς κοσμάδας, όπως μεταφράζουν τάς reunion mondaines αι Παρισιαίνισσαι Ατθίδες και οι βουλεβαδιέροι Ατθῶ. Του Νέου Φαλήρου και της Κηφισιάς ή έποχή θ' άρχίσῃ εφέτος κατά πάσαν πιθανότητα μόνον περί τά μέσα Ίουνίου.

Η εορτή του Βασιλέως Κωνσταντίνου και ο μετ' αυτης συνοερατισμός της ένεκα του πένθους αναβληθείσας Έθνικῆς εορτῆς δεν ελαβεν εις τάς Αθήνας πανηγυρικῆς διαστάσεις, διότι ο εορτάζων λαοφιλιτος Βασιλεύς, ένεκα τών εκάκτων περιστάσεων, άπουσίαζε, μετ' αυτου δε και ο Προθυπουργός κ. Βενιζέλος. Η δοξολογία εις την Μητροπόλιν συνεκεντρώσαν διους τους εν τη πρωτευούσῃ ετασίμους, ή δε στρατιωτική παράταξις έδωκε πάλιν άφορμήν εις τόν λαόν να χαμαρώσῃ τόν στρατόν, να συγκληθῇ, να ένθουσιασθῇ και να ζητωκραγῆσῃ. Την νύκτα ή φωτοαγωγήσις των δύο Πλατειῶν και της όδοῦ Σταδίου κατέστησαν ζωηροτάτην την κίνησιν. Μεταξύ των φωτοαγωγηθέντων δημοσίων κτιρίων τό Υπουργεῖον των Έσωτερικῶν ειχε την μάλλον πανηγυρικην και μάλλον εορτάσιμον περιβολήν με τους θυρεούς, τάς σημαίας, τάς γυρλάνδας και με τά φῶτα συνδυασμένα όλα εις ένα σύνολον γαλαζιώτατον. Ο κ. Ρέπουλης και με τόν διάκοσμον αυτών του Υπουργεῖου του φαίνεται ότι από τινος κατελήφθη — ας μάς επιτρέψῃ την έκφρασιν — από εξωραϊστικην μέθην. Δι' αυτό έλπίζομεν ότι θα κατορθώσῃ τό ακατόρθωτον και ότι μετ' εν έτος κατά τους τελεσησομένους Ολυμπιακούς άγώνας θα προφθάσῃ να φέρῃ εις πέρας και τό σχέδιον της Μεγάλης Λεωφόρου, ήτις θ' άποτελέσῃ συνέ-

ΕΠΙΣΗΜΟΙ ΞΕΝΟΙ. — Ένα πρωί, αιφνιδίως, ο τηλεγράφος άνήγγειλεν ότι, ο Προθυπουργός της Άγγλιας κ. Άσκουϊθ και ο ύπουργός των Ναυτικῶν κ. Τσώρτσιλ με μεγάλη άκολουθίαν άπεβίβασθησαν εις Ήπειρον, όπόθεν μέσῃ Άργοστολίου ήλθον εις Αθήνας.

ζειαν της όδοῦ Σταδίου μέχρι του Κεντρικού Σταθμοῦ Λαρίσης. Χρειάζεται ύπερμετρος ζήλος και ακατάβλητος μερίμνα όπως, συντελεσθῇ τό μέγα έργον εις σχετικῶς ελάχιστον χρόνον. Ο κ. Ρέπουλης ειναι ο Υπουργός των έργων, και, όπως ηρχισε, φαίνεται ότι, δεν έννοει να χάσῃ καιρόν εις λόγους.

Αι Αθήναι έφιλοξένησαν πάλιν τόν διευθυντήν του «Κήρυκος» της Νέας Υόρκης τόν κ. Γκόρτον Μπένετ. Εφέτος όμως ή φιλοξενία εξεδηλώθη και με τό βάπτισμα μιας Αθηναϊκῆς όδοῦ με τό όνομά του, εις ένδοξιν εὐγνωμοσύνης διά τόν φιλελλητισμόν του και διά τά φιλελληνικά άρθρα της παγκοσμίου φήμης εφημεριδος του, της εκδηδομένης ταυτοχρόνως εις Νέαν Υόρκην και εις Παρισίους. Ο κ. Γκόρτον Μπένετ κατά τό έαρινόν του άνά την Άνατολήν ταξείδιον με την ιδιαίτεράν του θαλαμηγόν διήλθε και πάλιν εξ Αθηνῶν. Ο Δῆμος και τό Δημοτικόν Συμβούλιον ειχον την προτοβουλίαν να δώσουν εις ένα Αθηναϊκόν δρόμον τ' όνομά του. Τό πράγμα άνεκωνομήθῃ έπισήμως δι' έπισκέψεις επί της θαλαμηγού. Εγένετο άντεπίσκεψις εις τό Δημαρχεῖον. Αντηλλάγησαν θερμαί έκατέροθεν έκφράσεις εὐγνωμοσύνης, εκτιμήσεως και συμπαιθείας και αι Αθήναι θα έχουν τώρα και την όδόν Γκόρτον Μπένετ.

Τά θερινά θέατρα ηρχισαν πλέον όλα τάς παραστάσεις των. Αι επιθεωρήσεις ειναι τό θερινό θεατρικό φρούτο, τό όποιον προσφέρουν εις τό κοινόν δύο θιασοί και ή συγκομιδή φαίνεται ότι ειναι πλουσία. Ας περιμένομεν όμως να ιδώμεν μήπως εφέτος τό φρούτο ξυνίσῃ...

Από τά άλλα έργα, τά όποια επαίχθησαν τόν Μαΐον, ένα του Γάλλου Ακαδημαϊκού Έρρικου Λυβδάν έσημείωσαν εδώ ένα ρεκόρ ταχύτητος, πρωτοφανές ίσως εις τά θεατρικά χρονικά. Μίαν Τετάρτην τό έπέρας τό ταχυδρομικόν έφερε τό Γαλλικόν κελίμενον. Αμέσως δύο θιασοί έτέθησαν εις ενέργειαν. Και ο θιασος Κυθῆλης και ο θιασος Μαρίκας Κοποπούλῃ τό μετέφρασαν, έκαμαν δοκιμάς, ήτοιμασαν σπυρογραφίας και τό άνεβίβασαν επί σκηνης τό Σάββατον, δηλαδή μετά τρεις ήμέρας! Και τό έπαυξαν και οι δύο θιασοί με έπιτυχίαν.

Ο τίτλος του έργου ειναι «Servir», δηλαδή: «Νά υπηρετῆθῃ κανεις πάντοτε την Πατρίδα». Ειναι πολύ δυνατό δράμα γραμμένον επί τῆς ευκαρίας του ζητήματος της θητείας και των θεωριῶν των λεγομένων αντιμιλιταριστῶν, περί των όποιων τόσος λόγος έγενετο εσχάτως εις την Γαλλίαν.

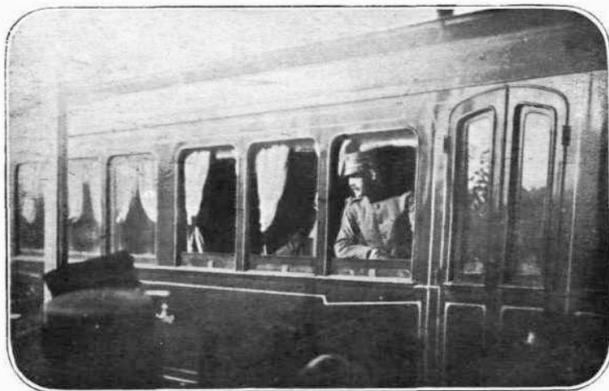

παίζουν με τὰ σπηρούνια του Γαμβρού.

Αί έφορτα διήρχεσαν μίαν έβδομάδα. Αί φωταγία εις την οδόν Σταδίου με τὰ κανδυλάκια ήσαν γραφικώτατα.

Εις τὸ Πολύγωνον έκαυσαν πυροτεχνήματα άξιας 150 χιλιάδων φράγκων. Γένμα και πάλιν βασιλικόν παρετέθη εις τούς Δημάρχους, οίτινες ήσαν μόνον 300.

Μολοντί δέ ήτο 'Οκτώβριος έκαμε ώρατον καιρόν και απόδειξε, ότι, τὰ έντελώς άσπεγα τότε θερινά θέατρα, κατά τās έορτάς τών γάμων του Διαδόχου, έφώρτασαν και αυτά με παραστάσεις πανηγυρικής.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΑΡΧΙΣΤΡΑΤΗΓΟΣ.— Με τὸν σιδηρόδρομον Λαρίσης ένα πρωί ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντίνος ΙΒ' έφυγε καί μέσῳ Χαλκίδος έσπευσε εκεί, όπου θά κερδήσῃ τὸν άλλον εκείνον τίτλον ποὺ έφερεν έκαίς και ένας άλλος προκάτοχός Του.

άνετέθη ή άρχηγία του στρατού, άνεχώρησε τότε την νύκτα διά της άπασίας θύρας τών άνακτόρων άποφεύγων τās διαδηλώσεις και τās ζήτησων. Διότι έγνώριζεν 'Εκείνος τὸ άνοργάνωτον του στρατού τότε και δεν έσκέπτετο παρά μόνον πὼς να διασώσῃ ὅ,τι ήτο δυνατόν να διασωθῇ από μίαν άναπόφευκτον ήτταν.

Τήν σκληράν εκείνην δοκιμασίαν υπέστη ὁ Διαδόχος του 'Ελληνικού θρόνου με όλην την στρατιωτικὴν καρτερίαν και έκτοτε εις έν και μόνον άπέβλεπον αί σκέψεις τους, εις την άνοργάνωσιν του στρατού μας, εις έν και μόνον έτεινον οί ποθοι του, εις την άπάλειψιν της θλιβεράς εκείνης άναμνήσεως, εις την εκδίωξιν, εις την νίκην.

Και άνέτειλεν ή ποθητή ήμέρα κατά την όποιαν, άρχηγός στρατού ώργανωμένου επεθύ της άμαξοστοιχίας ήτις τὸν έφερε προς τὰ σύνορα. 'Εκείθεν ειρήλασεν

εις την Μακεδονίαν και θριαμβευτικῶς προήλασε τρέπον εις φρυγὴν τὸν έθρονόν και φθάνων μέχρι Θεσσαλονίκης έντός είκοσι περίπου ήμερών μετά ένδόξους νίκας. Εις την 'Ηπειρον κατόπι με την άλωσιν τών 'Ιωαννίνων προσέθηκε νέον τρόποιον και νέαν σελίδα δόξης εις τὰ όπλα τὰ 'Ελληνικά, συνεχίζων τās παραδόσεις τās 'Ελληνικάς.

Και άνήλθεν εις τὸν θρόνον ένδοξος έν τὸν πεδίων τών μαζών, Βασιλεὺς λατρευτός τών 'Ελλήνων.

'Ο Διαδόχος Κωνσταντίνος επεδόθη έκτοτε εις την άνάπτυξιν τών στρατιωτικῶν εκείνων άρετῶν, αίτινες τὸν άνέδειξαν στρατηλάτην και νικητήν.

Εις την Γερμανικὴν Στρατιωτικὴν 'Ακαδημίαν συνελήρωσε τās θεωρητικὰς του σπουδὰς και δέν έπαυσεν άσχολούμενος ειδικῶς εις στρατιωτικὰς μελέτας, συμπληρών μεθοδικῶς την στρατιωτικὴν του μόρφωσιν και άποκτών την άπαιτουμένην πείραν διά τὰ μεγάλα πολεμικὰ έγχειρήματα.

Εις τὸν βίον του Διαδόχου υπάρχουν και σελίδες ποτισμένα με μεγάλην πικρίαν. Και είναι αὐται αί σελίδες τών άποφράδων ήμερῶν του 1897. 'Ολοί γνωρίζομεν, πὼς ὁ Διαδόχος Κωνσταντίνος, εις τὸν όποιον

* ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ *

ΑΠΟ τούς επιστημονικώτερον καθηρισμένους θεράποντας της Θέμιδος και ποιητής έμτνευσμένος και λόγιος συγχρόνως, ὁ Ρήγας Ραγιάς εἶναι βγαλμένα από την φρυγὴν του ραγιά, ψυγὴν με περιβόλι 'Ελληνικὴς άνθήσεως, με παλμούς 'Ελληνικὴς ζωῆς και έμπνεύσεως. 'Ολα σκεδόν είναι ώραια τὰ ποιήματα της συλλογῆς, και, εάν έπρόκειτο να εκλεξόμεν, θά παρεσυρόμεθα εις την άναδημοσίεισιν όλοκλήρου του τόμου. Δι'αὐτὸ χάριν τών άναγνωστῶν μας παραθέτομεν μερικά, με την πεποιθήσιν ότι, εάν δεν ήναι τὰ ώραιότερα, είναι όμως πάντοτε ώραια.

1897 - 1912

('Απόσπασμα)

Τῆς Θεσσαλίας έμείτωσε τὸ σάχν οὐν ρουμάνι
ἀπὸ τὸ σόφρο τὸ γερὸ μέσ' σὶ ἀίμα τὸ παλῶ
κι' έρριζωσε στήν 'Ηπειρο, και εκείνη δέν τὸ φθάνει,
κι' έθέρωσε στή Ροιμέλη κι' εκείθε ὡς τὸ γυαλό,
τῆς Θεσσαλίας τὸ πικρὸ τὸ σάχν οὐν ρουμάνι.

Και θεριστῆς ὁ Βασιλῆς — ὁ Βασιλῆς σου, ποὺ εἶδες
κάποια γλωμῆ σαρακοστή σκνυμένους νὰ γυρῶν, —
τόρα με τῆς καλοκαιριῆς τοῦ 'Αη Δημήτρη άχτιδες,
'Αγιος Δημήτρη σάλλογο τοῦ Γένους προσπερνῶ,
ὁ άποσταμένος Βασιλῆς, ποὺ, πρὶν πεθάνῃς, εἶδες.

Και νά! Μὲ τ' ἄσπρα τὰ φτερά, ποὺ έπῆρε ἀπὸ τῆ Νίκῃ,
περνώντας ἀπ' τοῦ 'Αλέξανδρου τῆ δοξασιμένη γῆ,
τὰ χαλινάρια δίνει του σὲ μιά τον προσαγῆ
και, πηλαλώντας, οὐβολοῦν γιὰ τῆ Θεσσαλονίκη,
κι' οἱ δνὸ με τ' ἄσπρα τὰ φτερά, ποὺ έπῆραν ἀπ' τῆ Νίκῃ.

Κι' έθῆρκαν τὰ μελλούμενα τῶν χρόνων τῶν παλῶν:
'Ο Βασιλῆς δέν πῆθαν!... Καί μιά φωνὴ μεγάλη
ἀκοοσῆ ἀπάνω ἀπ' τὰ βουνὰ στους ὄχθους τῶν γυαλῶν:
'Πάλι με χρόνους και καιροὺς δικὰ μας είναι πάλι,
ὡς τῶπαν τὰ μελλούμενα τῶν χρόνων τῶν παλῶν...

ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗ

Σ' εἶνα ὁ νοῦς μας έρχεται σὶά ξενικά τὰ μέρη
μακρὰ ἀπ' τῆς μάνας τὸν καιμὸ κ' ἀπ' τοῦ παιδιοῦ τὰ χάρια,
Μάγοι οἱ κρυφοὶ μας στοχαμοί, θωροῦν τὸ ἴδιο ἀστὲρι
τῆς Πίστης, ποὺ θωρεῖς κι' εὐὸ ἀπὸ βουνὰ ἢ λαγκάδια.
Και στῆς ἑλπίδες τῆς νυχτιάς, ποὺ γίνκοφῆγγει ὀλοένα,
ἢ ἴδια ψυχῆ πολλῶν κορμιῶν βλογῶ τῆν 'Αγια Γέννα...

ΟΙ ΣΚΛΑΒΟΙ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

'Ο παπᾶς ξεπρόβαλε στοῦ Ναοῦ τῆ θύρα,
τοῦ σπεροῦ ξερτύλισε τὰ ἴσπερνὰ κερά,
ἔρριξε μυριόφοβη μιά ματιά του γύρα,
και τὸ βίος του τώκεισε με την κλειδαριά.

Σάφρον, μπρὸς του κόλπος φοβερῆ πλημύρα
ἀπὸ βόγγους, κλάμματα, χέρια, φωνητιά
τοῦ πολέμου τᾶροζιεν ἢ σκοτώστρα Μοῖρα...
κι' ήταν γυναικόπαιδα μέσ' ἀπ' τῆν Τουρκιά.

Πισοῦ τους τοὺς ἔδιωχε τοῦ Στανροῦ ἢ πανιέρρα
μπρὸς του διαμαντόλαμπεν ὁ Στανρός στή Λύσι.
'Ο ένας αἶμα ἔγύρευεν ὁ άλλος ν' ἀναστήσῃ...

Κι' ὁ παπᾶς, ποὺ σκιάζονταν μὰ ἄχνα τοῦ πιστοῦ,
τὸ Ναὸ του ἀνοίγοντας διάπλατα στή λέρα,
τοὺς ἔχθρους ἔσῳρασε, σκιάβους τοῦ Χριστοῦ.

ΡΑΓΙΑΔΕΣ

Ραγιάδες θ' άπομεινωμε, Μητέρα!
Τὸ γράφει τὸ δικὸ μας ριζικό.
'Ο Πόνος μας σκοιᾶδι μυστικό
κι' ἀτίλειστο, χωρὶς χαρῆς ήμέρα.

Τ' άλλα παιδιά σου ὀλοῦθε κι' ἀπὸ πέρα
γοσιᾶζον στο τρανὸ σου άρχοντικό
γιὰ μᾶς κανένα μήνυμα γλυκό!
Πάντα σκλαβιά και σιδερων φοβέρα!

Χαλάλι! Κι' οὔτε πικρὰς μοιρολόι,
κι' οὔτε κρυφὸ παράπονο — Γιατί; —
κι' οὔτε σκουλήρι ζήλειας π' άγορτρώει.

'Η Λόξα σου σὸ διάβα της μίαν ὄρα
τοῦ ξένου κάστρου θαῖσῃ τὸ στρατι,
και θάμπῃ ὁ 'Ηλιος, ποὺ τὸν κλαίμε τώρα...

Η ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ ΤΟΥ ΒΟΣΚΟΥ

(ΔΙΗΓΗΜΑ)

Η θαλαμηγός «Κορναλός», με τὸ πουλί, τὸ τόσο αγαπητὸ εἰς τούς Γαλάτας, σκαλισμένο εἰς την πρόωρα του, παρέπλεε τὰ βουνὰ της Κορσικῆς. Εἰς τὸ κατάστρωμα ἢ λεπτοκαμωμένη κόμησσα Ζακελίνα δὲ Ρενβίλ, ἐδιάβαζε με έντονη φρονή - Τὸ Ποτάμι τοῦ Αἵματος, μίαν ιστορίαν άντεκδικήσεων μεταξὺ δύο οἰκογενειῶν. Αἱ φίλαι της, ἢ ξανθὴ και γλυκοπρόσωπη Κε δὲ Ζερῆλ και ἢ μίς 'Αδέλα Χάρτσουδ, τὴν ἤκουον με μεγάλην συγκίνησιν.

Εἰς τὸν ὄψοον φόνον και εἰς τὴν φρυγὴν τοῦ πέμπτου ληστοῦ ὁ κόμης Ρενβίλ εἶπεν:

— Εὐγὲ σας! Κυρία! Προετοιμάζεσθε βλῆτο θαυμάσια γιὰ μιά εκδρομὴ στήν Κορσικῆ.

— Δὲν ἔχετε ἄδικο! Χρειαζεται αὐτὴ ἢ ψυχικὴ προδιάθεσις, ὅταν πρόκηται κανεὶς να βγῆ σὸν περιφροσῆ νησί ἀπήγνισαν, με γέλοιο, αἰ συνταξειδιώτῃσσι τοῦ κόμητος.

'Ο «Κορναλός» έκανε σὸπ μτροστά σὲ μιά κομπολι, ριγμένη σάν σάρπα ἐπάνω εἰς ἓνα ἀκρωτήριο.

— Ἡ Καργῆσα! φώναξε ὁ καπετάνιος.

— Σὺν ἓνα διαμντι σ' ἓνα δαχτυλίδι κακοφτιασμένο εἶπεν ὁ κ. Ζερῆλ.

Μὲ τὸ στιβαρὸ της χέρι και με τὸν καμαρωτὸ της θώρακα ἢ μίς 'Αδέλα έλαβε στάσιν ἀγάματος, συμβολίζοντος τὸν θαυμασμόν, και ἀνεφώνησεν:

— 'Ω! Πολὺ ένθουσιαστικόν!

— Νὰ πάμε ὡς τὰ ερεΐτια ἐκεἶ κάτω σὸ βουνό εἶπεν ἢ κόμησσα.

— Δὲν θά ήνε και πολὺ φρόνιμο... Δὲν πρέπει νὰ ὀπισθοθῆμε... Ρολάνδε μὴ ξεγᾶσῃς τὸ περιστροφὸ σου εἶπε στὸν άνδρα της ἢ κ. Ζερῆλ.

— Εἶσαι ἀκόμη ἐπηρεασμένη ἀπὸ τὸ «Ποτάμι τοῦ Αἵματος» αγαπητή.

'Η μίς 'Αδέλα ἠρώτησεν.

— Αὐτὸς ὁ άγιος τόπος με τοὺς πυκνοὺς θάμνους εἶνε ἢ ληστρικῆς φουλής;

Και εἰς καταφατικὴν ἀπάντησιν ἢ μίς ἀνεφώνησεν:

— Ένθουσιαστικόν!

Οἱ εκδρομῆς με τὴν βάρκα βγῆκαν εἰς ἓνα ὄμοον, όπου ήσαν ἀναποδογυρισμένες μερικῆς βάρκες και ἐφαινοντο σάν ρυθισμένες στὸν ὕπνο.

Οὔτε ένας κάτοικος. Ἀπ' ἔδῳ και ἀπ' ἐκεἶ, σὲ μιά χαράδρα, δυὸ εκκλησιῆς ἀντίκρουζαν, παραξένα, ἢ μιά τὴν άλλῃ. Οἱ ὄροτοι κάτοικοι ἐκοιμᾶντο;

ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΕΡΡΟΙΑΝ. — Τί φρονεῖς, τί κακό, ἔγινε εἰς τὰ ἔως γῆδες δύολα μέρη, ὅταν εἶδαν τὸν Διαδόχον τοῦ θρόνου, τὸ παιδί τοῦ Νικητῆ - Βασιλῆ!

H. A. B. V. O. ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ

— Σχεδόν φοβοῦμαι! εἶπεν ἢ κ. Ζερῆλ. Ἄν μᾶς ἔχουν στήσει καρτέρι; Ἡ κόμησσα Ζακελίνα, ἄν και λεπτοκαμωμένη, ἢ περισσώτερον γενναία, ἐπήγγινεν ἔμπρος. Ἐξαφνα σάθηκε και έκανε: «Σούτ!» 'Ολοί ἤκουσαν. Εἰς ἓνα σπήτι με κατεβασμένα παρατετάσματα μιλοῦσαν δυνατά.

— Μᾶς φρονάζουν να γυρίσουμε πίσω τσως. Γιατί δέν βγαίνουν στὰ παράθωρα, ἄν ήνε καλοἱ άνθρωποι; Θὰ μᾶς ληστεύουν!

— Ξερετε σὲ ποιά γλώσσα μιλοῦν αὐτοὶ ποῦ σᾶς τρομάζουν, ἀπήγνησεν ὁ κ. Ρενβίλ; Ἐλληνικά! Τί σημαίνει αὐτό; Μήπως ὁ καπετάνιος μας πῆρε τὴν Κρήτη γιὰ τὴν Κύπρο;

'Η κ. Ζερῆλ και ἢ μίς 'Αδέλα ἐγέλασαν:

— Θάνε πολὺ νόστιμο!

Οἱ εκδρομῆς διέσχισαν τὴν κομπολιπν και ἐπήγγιναν πρὸς τὸ βουνό, ποῦ ὄσο ἐπιησίαζον, ἤρχισε, παρ' ὄλην του τὴν γραφικότητα, να τοὺς φοβίτῃ περισσώτερο με τὴν ἀγριὰδα του.

— Τί σκηνογραφία γιὰ Καλαβρέζους ληστᾶς; εἶπεν ὁ κ. Ζερῆλ. Δυὸ κρυμμένοι πίσω ἀπὸ ἓνα κορφοβοῦνι μποροῦν να μᾶς κάνουν ὅ,τι θέλουν.

— Ρολάνδε, λες ἀνοησιές με τῆς ὑποφίες σου εἶπεν ἢ γυναικά του.

— Θὰ ἤθελα να τὸβλεπα αὐτό... Ἡ γυναικία κόμησσα δέν ἐπρόφθασε να τελειώσῃ. Ὁ άνδρας της τὴν διέκοψε:

— Θὰ σοῦ γίνῃ αὐτὴ ἢ χάρις, Ζακελίνα. Νὰ ἢ προτοπορεία τῶν ληστῶν. Καί ἔδειχνε μιά γρηῃ γυναικία με μάτια φλογερά και πρόσωπο σάν κερί.

Σ' ἓνα μαθρο μανδηλι εἶχε τυλιγμένα τὰ σκονισμένα μαλλιά της. Ἐτρεξε με στήριγμα ἓνα ραβδί.

— Ποῦ πηγαίνετε; ἠρώτησε με ὕφος ἀγέρωχο.

— Νὰ μιά κυρία ὄχι και πολὺ εὐπροσήγορη εἶπεν ὁ κόμης. Ἄς μὴ τὴν δυσαρεστήσουμε...

— Κυρά μου, πάμε ἐκεἶ ἐπάνω, ὡς τὰ ερεΐτια, ἄν δέν σᾶς πειράζει!

'Η κακομοῖρα κίνησε τὸ ραβδί της και εἶπεν:

— Ἄ! Θὰ πάτε στήν Ταωνία! Τότε ἀνοίξετε καλά τὰ μάτια σας! Ἐμένα τὴν περασμένη ἔβδομάδα λίγο ἔλειψε να με σκοτώσουνε!

— Λέτε... ἔδῳ να υπάρχουν... Τὸ χωριὸ κάτω σὸν λιμάνι φαινεται τόσο ἤσυχο ἐφιθύρισε ἢ κ. Ζερῆλ.

— Ἦσυχο, τὸ χωριό! Δὲ μετρησατε τοὺς σκοτωμένους τὸν περασμένο μήνα; Εἶσθε ξένοι ἐσεῖς! Πηγαίνετε σὸ βουνό, μὰ τὸ νοῦ σας!

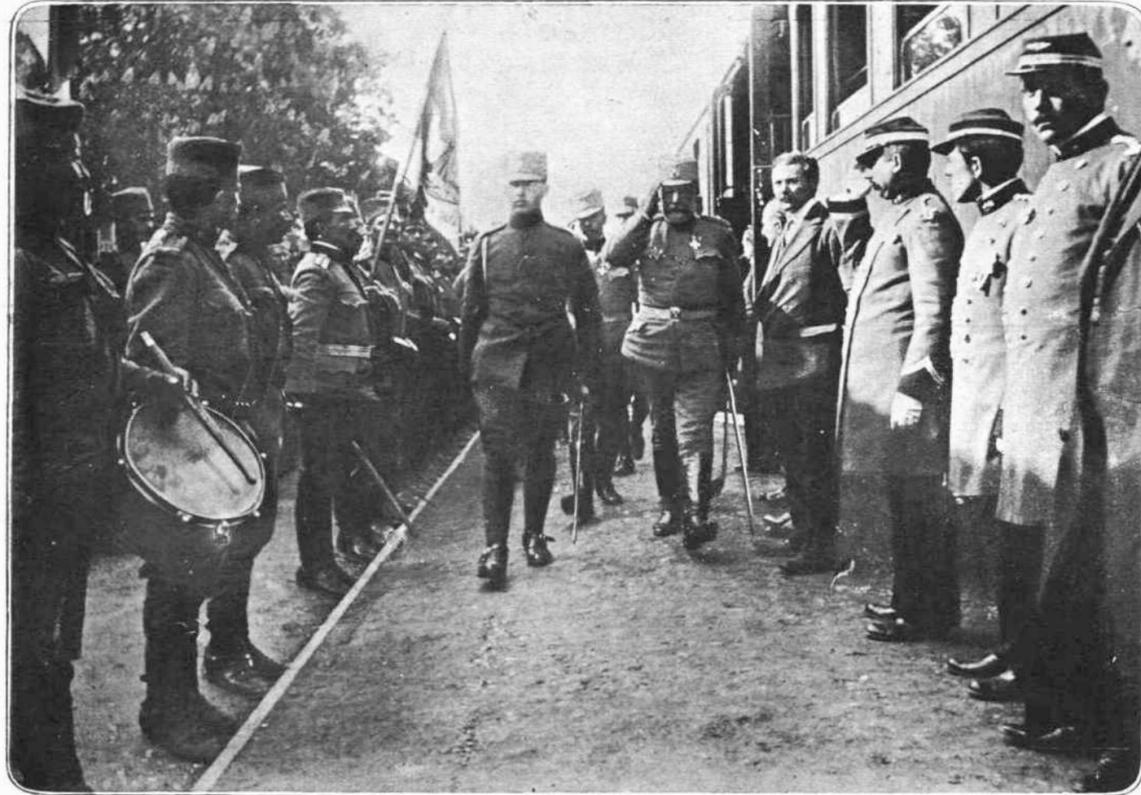
'Οταν ἐτελείωσεν ἢ γρηῃ, ἢ κυρία Ζερῆλ ἐπιασε τὸ χέρι της μίς 'Αδέλας με τὴν πρόθεσιν να ξαναγυρίσουν στή θαλαμηγὸ!

— Αὐτὴ ἢ γρηῃ πάει πρὸς τὴν θάλασσα, μπορεῖ να σᾶς συνοδεύσῃ εἶπεν ἢ κυρία Ρενβίλ.

— 'Ω! Κόμησσα μᾶς περιτᾶίτε. Ἐσεῖς, Κόμη, εἶσθε πειὸ λογικός...

ΕΙΣ ΤΑ ΒΟΔΕΝΑ — Οἱ 'Οθωμανοὶ κυριῶς και οἱ 'Ισραηλίταις ἔξετρολλᾶθησαν με τὴν 'Ελληνικὴν Διοίσησιν και ἔξεδήλωσαν τὰ αισθήματά των ὅταν ἐφθασεν ἐκεἶ ἢ Α. Υ. ὁ Διαδόχος.

ΕΙΣ ΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ. — Με δυσκολίαν συνεκρατούντο οι καθήμενοι οί Έλληνες, βλέποντες εις την Έλληνικήν Άκρόπολιν της Μακεδονίας την Α. Υ. τόν Διαδόχον νά καταβαίνει από τό τραίνο και έξεσπαζαν εις λυγμούς και κλάμματα και ζητωκραυγάς φρενιτώδεις.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΗΠΕΙΡΟΝ. — Άς φωνάζουν οί κολοθελητά. Τοίς άπαντόν Έλληνικάι φωνάι και ή Έλληνική φρενίτις, ή όποία έξεδηλώθη όταν παιδιά, μαθητάι και μαθήτρια, νέοι, γέροι, γρηές της Κορυθαίς, έτε νά φιλήσουν τά πόδια του Διαδόχου του Θρόνου.

— Δεν σας άκούω, τώρα που βγήκαμε στο δρόμο πρέπει νά τελειώσωμε την έκδρομή μας.

Μέσα άπ' τά φύλλα μιάς χαρτοτιάς, σ' ένα μονοπάτι, οί έκδρομοίς διέκριναν μιά βούση. Τό νερό ξεχειλίζε. Στη βούση, στη σκιά μιάς αμυγδαλιάς, δύο νέοι ήσαν κοντά κοντά, σκαμμένοι ό ένας στον άλλον.

Ντυμένοι με βελούδινο σκούφο σακάκι, ξεθωριασμένο από τόν ήλιο, μ' ένα τουφεκι και μιά όμπρέλλα, μαζί δεμένα, στον όμο, με τό πρόσωπο ζωηρό και θλιμμένο, ό βοσκός μιλούσε σιγά και γρήγορα στη νέα, που είχε τό πρόσωπο κοκκίνο σαν ροδι. Τά όλόμωρα μαλλιά της ήσαν τυλιγμένα στο μέτωπο σαν διάδημα. Τά αμυγδαλωτά της μάτια έλαμπαν σαν χάντρες μέσα άπ' τά βλέφαρα. Ό βοσκός είχε πιασμένο σφιχτά τό χέρι της. Έκείνη τό τραβήξε με περηφάνια, σηκώθηκε και προχώρησε μερικά βήματα με τό φτερωτό βάδισμα μιάς Νίκης της Σαμοθράκης.

Οί έκδρομοίς φάνηκαν στο δρόμο. Μ' ένα πλήθμα ό βοσκός χάθηκε μέσα στις τζιτζιφιές. Με τά χέρια, στηριγμένα άπ' έδω κι' άπ' εκεί στη μέση, σχεδόν προκλητική, ή βοσκοπούλα επερίμενε.

Η κόρησσα την έπλησίασεν. Έκείνη άμέσως είπε :

— Σημπατάτε τό Στέφανο, τόν αρραβωνιαστικό μου. Είνε βοσκός και φιλάει τ' άρνιά του. Κόσμο ποτέ του δε βλέπει. Είνε λίγο άγριος σαν τραγί. Έγώ μένω στο Ροντολίνο. Με λένε Ταωνία.

— Όρατά όνόματα έχουν τά κορίτσια στην Κοροική.

— Δέ βαστάει άπ' έδω. Είμαι Έλληνοπούλα και τ' όνομά μου θά πη κόρη του παγωνιού. Με βάπτισαν έτσι γιατί γεννήθηκα στα έρείπια της Παλιής Ταωνίας, που ήρθαν οί παπούδες μας άπ' τή Μάνη, όταν πήγανε κει οί Τουρκοί.

Ό κ. Ρενβίλ και ό φίλος του είχαν και εκείνοι πλησιάσει για ν' άκούσουν τη βοσκοπούλα που μιλούσε με τόση χάρι.

Έξαφνα ή κόρησσα είδε επάνω άπ' ένα βράχο στο βουνό νά βγαίνει

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΗΠΕΙΡΟΝ. — Η όπό τών προκρίτων της Κορυθαίς δεξίωσις της Α. Υ. του Διαδόχου, ήτο επιβλητικωτάτη και εις άκρον θερμή.

— Και γιατί όχι σήμερα; είπεν ό κόμης Ρενβίλ.

— Γιατί τότε στην Έκκλησιά μας την Έλληνική γιορτάζουμε τόν «Άσπασμό» και χορεύοντας φιλούμαστε.

— Με την άδειά σας θά φιλήσω εγώ σήμερα τά ώρατά σας διαχτυλάκια; άπήντησεν ό κόμης.

Κι' έπιασε τό χέρι της βοσκοπούλας με όλην την άβρότητα του ευπατρίδου και έφίλησε τά δάκτυλα.

Ένόμιζεν ότι θά την στενοχωρήσει, άλλ' εκείνη έδέχθη τό χειροφίλημα με μεγαλοπρέπεια βασιλική.

Σαφηνικά άντήχησεν ένα δυνατό σφύριγμα και τοίς έκαμε όλους νά ταραχθούν. Η βοσκοπούλα τοίς καθυσόγασεν :

— Είτε' ό Στέφανος. Με φωνάζει σαν τ' άρνιά του. Έσείς τώρα είνε όρα νά πηγαίνετε. Στο καλό.

Η βοσκοπούλα έφυγε πίσω άπ' τις τζιτζιφιές.

Οί έκδρομοίς επέστρεψαν στη θάλασσα. Πολλές φορές ή μίς Άδέλα έστρεψε τό κεφάλι πρós τό βουνό, ότου, σαν χιόνι, κυλούσαν τ' άρνάκια μέσα στους άσφοδέλους.

Και πέρασαν εκεί την νύκτα μπροστά στην Κοροική μέσα στη θά-

ένα κεφάλι. Τό δειξε στον άνδρα της. Τό κεφάλι έξηφανίσθη και μόνον ή άκρη του τουφεκιού έλαμπε άκόμη, άλλά και αύτή σε λίγο χάθηκε.

Η βοσκοπούλα έλεγε την ιστορία της. Γοητευμένη από τη χάρι της ή κ. Ρενβίλ ήθέλησε νά της δώσει ένα ένθύμιο από τη γνωριμία των. Έβγαλε ένα περιδέραιο από μαργαριτάκια της Βενετίας και τό πέρασε στο λαιμό της νέας. Έκείνη άπ' τή γαρά της χτύπησε τά χέρια της και έστρέψε νά κυττάσει μέσα στο νερό της βούσης. Έπειτα σηκώθηκε και λυπημένη, διότι τοίς έβλεπε νά φεύγουν είπε :

— Πρέπει νά ξαναρθήτε έδω τό Πάσχα. Θα φιληθούμε τότε όλοι.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΗΠΕΙΡΟΝ. — Όταν ό Διαδόχος διέσχισε τοίς δρόμους της Κορυθαίς του έγινε αληθινή άποθέωσις.

λασσα τη βελούδινη και κάτω από ένα μεταξένιο οφράνο, κεντημένο με διαμάντια.

Τα ξημερώματα ο καπετάνιος φώναξε την κόρημα και την κ. Ζερβέ. — Έλάτε να δите την πρόφα μας.

Τόν ήκολούθησαν. Μέσα στις τρύπες, που περνά η άλωσιδα της άγκυρας, δύο μεγάλα κλαδιά πορτοκαλιάς φορτωμένα με τους καρπούς των στολάνων τη θαλαμηγο.

— Πούς μάς έκαμε αυτό το όραιο δώρο; ήρώτησε η κόρημα. — Μιά βάρκα τη νύχτα έπλησίασε τη θαλαμηγο' ατήνησαν ο καπετάνιος. Ο βοσκός θέλησε να σάς εκφράση την ευγνωμοσύνη του για το δικό σας δώρο στη βοσκοπούλα του.

Μετ' άλλων ο Κορδαλός απέπλευσε. Και τα κλαδιά μαζί με την ευφάδια των σορπούσαν και το χρυσάφι των καρπών των μέσα εις τα γαλάζια κύματα της Μεσογείου.

CHARLES GENIAUX

ΣΕΛΙΣ ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Ελληνικά κεντήματα.

Επρεπε να γίνη πάλιν έφέτος ή Έκθεσις των χειροτεχνημάτων της Ίθάκης εις Αθήνας διά να ίδουμεν και πάλιν τα όραια κεντήματα και τα άλλα χειροτεχνήματα, διά τα όποια όμολογουμένως άδίζει η γίνη ιδιαίτερος λόγος.

Τα κεντήματα της εκθέσεως έθανυμάθησαν ιδιαίτερος από τας κυρίας και δεσποινίδας των Αθηνών, αιτινες έπισκέφθησαν την αθηναίαν. Δέν έλλειναν δε και οι επισκέπται Αθηναίοι, θαυμασταί των όμοίων χειροτεχνημάτων.

Άλλως τε τα Ελληνικά κεντήματα έν γένει είνε καιρός ν' άρχίσουν να διαρμιζώνται και εις την Εύρωπην, διά να εφόρουν κατανώων και εις τας εκεί άγοράς.

Δέν βλέπετε τί κάμουν οι Βούλγαροι; Αφ' οδ έγένισαν τον κόσμον με τας πολεμικάς των νίκας, διαφημίζουν και τας βιομηχανίας των με τον ίδιον μεγαθυντικόν φρενόν. Και δέν άνοίγετε Εύρωπαϊκόν περιόδιον του σερμου χωρίς να ίδητε ότι γίνεται λόγος διά τα Βουλγαρικά κεντήματα.

Από την Έκθεσιν των χειροτεχνημάτων της Ίθάκης ήγοράσθησαν από επισκεπτάς και επισκέπτας πλείστα είδη, πολλά δέ ζένια κυρία ήγόρασαν και αυτά και κατά προτίμησιν κεντήματα.

Συρμοί.

Με τους πρώτους καιώνας ήρχισε και η βασιλεία των θερινών σερμών. Τους λαμούς και τους βραζίονας, τους όποιους έσκεύαζαν αι πρόσαι έσονται τονάλλεται, συνεκία της άνοξιάτικης δροσιάς, τους άπεκάλυνε τώρα η θερινή ζέση. Και τα ταγιέρ από λεπτά ντρα και από μεταξοτά διεδέχθησαν φορέματα έλαφρά από μουσελίαν, λινόν, φουλά, κρεπόν κτλ.

Μια πολύ νόστιμη τονάλλεται, που ξεχωρίζει κάπως από τας συνειθωμένας, είνε από μουσελίνα άσπρη με βούλες κόκκινες. Κάτω εις τον γύρο ένα πλατύ βολάν πιασμένο με μια γιολάνδα από κεράσια με πράσινα φύλλα. Η μέση ύψηλά με ένα μικρό βολάν από κέντημα. Το ντεκολτέ, με μεγάλα ρεβέρ κεντημένα, κλείει εις το στήθος με ένα μπουκέτο από κεράσια. Το μαντίε κοτό και πιασμένο επάνω από τον άγκωνα με μια μικρή γιολάνδα επίσης από κεράσια.

Η πούδρα.

Ο σερμός τώρα θέλει τα γυναικεία πρόσωπα χωρίς πούδρα, διότι τα θέλει ήλιοκαμένα μάλλον. Είνε, βλέπετε, η μεγάλη ανάπτυξις των διαφόρων σπόδρ εις τα όποια ήρχισαν να επιδίδονται και αι γυναίκες. Το αυτοκίνητον επίσης είνε το προσφιλέσ τώρα όχημα του όμοιον φύλου και με αυτό αι κυρία κάμουν τας εκδρομάς των. Ο σερμός λοιπόν, ο τα πάντα συνδυάζων αναλόγως των εποχών και των νέων εφευρέσεων, καθιερώνει άμείως και το ήλιοκαμένον χρώμα εις τα γυναικεία πρόσωπα. Καταγει την πούδρα και διακηρύσσει ότι, τα άσπρα και τα χλωμά πρόσωπα δέν πηγαίνουν πλέον εις μίαν γυναίκα, η όποια διατρέχει χιλιόμετρα με το αυτοκίνητον. Εις την Αγγλίαν φαίνεται ότι, διά να είναι το σερμό πολλά εκτίθενται εις τον ήλιον — τον όποιον βέβαια δέν έχουν πρόγειον όπως αι Αιθίδες μας — διά να ήγουν το χρώμα ζωηρόν και κάπως μαυρισμένον. Ερωτείται ότι όσα βάζουν πάντοτε πούδρα, διότι την ξουννείθισαν, την προτιμούν έφέτος αι μόν μελαγχροαί χρώματος όχρας, αι δε ζανθαί μόδ.

Το κτένισμα.

Τα μαλλιά τα χαμηλά, με την κόμμωσιν την άρχαίζουσαν και με τα άλλα σχήματα, με τα όποια το γυναικείο κεφάλι όμοιας κάπως άγοριστικο, φαίνεται ότι δέν θα ήγουν επί πολύν άκόμη καιρόν την ευνοια της θεάς Μόδας. Ο σερμός τείνει να μεταβάλη το σχήμα. Το γυναικείο κεφάλι το θέλει μάλλον ώσειδεις προς τα άνω και δι' αυτό έννοει τα μαλλιά να σηκώνονται προς την

κορυφήν φουκοκιά. Το πόν αυτό κτένισμα, εάν καθιερωθή, θα ήχη μια άσκολία. Θα χρειάζεται μαλλιά πολλά... φρένικα. Κι' αυτά τα τελευταία στοιχίζουν άκριβά.

Παράσημον εις γυναίκα.

Το παράσημον άπενεμήθη εις γυναίκα και μάστιχα εις άεροπόρον. Η παρασημοφορηθείσα όνομάζεται Έλένη Νεντιρέ, είνε Γαλλίς και ίδρυσε διάφανα άεροπορικά εις Παρισίους, άναδειχθείσα νικήτρια εις άγώνας. Ο Πρόεδρος της Γαλλικής Δημοκρατίας άπένευε το παράσημον της Λεγεώνας της Τιμής εις την άπόφωτον άεροπόρον, άνέθεσε δε εις την γνωστήν συγγραφέα υπό το ψευδώνυμον Δανιήλ Λεζονάδ, όπως το επιδώσει. Εις ένα σημείοσιν παρατήθη προς τιμήν της Άδως Έλένης Νεντιρέ η Δανιήλ Λεζονάδ, άφου έξήσε την γενναίωτη της άεροπόρον, επιδόσκει εις αυτήν το παράσημον λέγονσα: «Έν όνόματι του Προέδρου της Γαλλικής Δημοκρατίας όας ανακηρύσσω ίσπότην της Λεγεώνας της Τιμής».

Ο τύραννος και ο σκλάβος εις τον γάμον.

Ένα Γαλλικόν περιοδικόν ήνοιξε τας στήλας του εις τα κορίτσια και ζητεί την γνώμη των περι έρωτος και περι γάμου. Διατί τάχα δέν έζηήσκει την γνώμη των περι Φιλοσοφίας, περι Θρησκείας η άκόμη και περι του Ανατολικού ζήτηματος;

Οι φεμινιστάι της Γαλλίας βεβαίως θα ήναι άσθηροστημένοι διότι με έρωτήσεις περι έρωτος φαίνονται ότι θεωρούν τα κορίτσια των πολύν παλαιάς εποχής, και ότι δέν τα κρίνουν άξια ν' άπαντήσουν και εις άλλα σοβαρά θέματα.

Μερικά κορίτσια άντι άπαντήσεως ήθεσαν αυτό το έρώτημα: «Η σύζυγος όφείλει ύπακοήν εις τον άνδρα της;»

Η άπόφωτος αυτή έρώτησης έκαμε πολλούς να γελώσουν.

Ο Καπύς, ο γνωστός συγγραφέας, ο όποιος κάμνει τον κόσμον να γελά με τας κομωδίας του, έγραψε ένα χειροκείμενον ένθυμωγράφημα.

Η έρώτησις αυτή των κορισσιών της εποχής μας τοδ ένθυμίζει μίαν σκηνήν από παλαιών κομωδιών.

Δύο φιλενάδες έπανδρευθήσασιν, μετά καιρόν, άνταλλάσσουν τας έντυπώσεις των. Η μια παραπονείται διά τον δεσποτικόν της σύζυγον. Η άλλη, μειδιώσα, λέγει ότι, πάντοτε υπάσκει τρέπος συνδιασμού. Την στιγμήν εκείνην εισέρχεται ο άνδρας της τελευταίας, ο όποιος έρχεται να μάθη από την γυναικά του τι θα κάμουν το βράδι.

— Θα φάμε στο έστιατόριον λέγει εκείνη.

— Καλά άπαντή ο σύζυγος χωρίς να φέρη αντίρρησην.

— Έπειτα θα πάμε στο θέατρο προσθέτει η γυναικά του.

— Μάλιστα λέγει καταρατικώτατα ο σύζυγος.

— Και τώρα θα βγω με το παιδί και σν θα με περιμένεις εδώ στο σπίτι.

— Συμφωνήσαστε άπαντή εκείνος.

Τότε η γυναικά του γυρίζει προς την φιλενάδα της και της λέγει: «Να πώς ήμαστε σκλάβες των άνδρων μας έμεις η γυναίκες!»

Και ο Καπύς συμπεραίνει ότι, αι γυναίκες δέν θα κερδίσουν τίποτε, εάν θελήσουν ν' αλλάξουν εκείνο που όνομάζουν σκλαβιά. Αιότι είνε αιώονια να τυραννούν αι γυναίκες με την φαινομενικήν σκλαβιά των.

Κόρη πρωθυπουργού λεπτοουργός.

Υλάρχον άραγε νεαράι Αιθίδες, καταγιγόμενα έρασιεχνικώς εις την λεπτοουργικήν; Εάν ναι, τότε άς μάθουν ότι ήχουν μίαν συνάδειφον, την κόρην του Πρωθυπουργού της Σουηδίας, η όποια είνε ησημισμένη διά τα έργα της εις την λεπτοουργικήν με έξυλον της έβένου, ειδικότερον λεγομένην έβενουργικήν. Είν όχι, τότε ίσποθόμεν ότι θ' άρχίσουν τώρα, άφου έμαθαν ότι αυτό συμβαίνει και εις... την Στοκχόλμην.

Και μία προπαγάνδα.

Από τους Παρισίους και από το Λονδίνον ο σερμός τώρα με την Άνοιξιν έκπορεύεται προς όλας τας διευθύνσεις του κόσμου με τας νέας εφευρέσεις του και τους νέους συνδυασμούς. Το περίεργον είνε ότι, ένθ αι Αμερικανίδες τρελλαινόνται διά την Παρισινήν και Εύρωπαϊκήν έν γένει μόδα, μία Αμερικανίς έν τοιούτοις κάμνει εις την Νέαν Υόρκην προπαγάνδαν έναντίον της ματίας των Αμερικανίδων διά τους σερμούς και την πολυτελείαν των. Και είνε επίσημος η προπαγάνδα, άφου προέχεται από αυτήν την σύζυγον του Προέδρου των Ηνωμένων Πολιτειών κ. Ουίλσον. Διά παντός λόγον, ποσορικοδ και γραπτού η κυρία Ουίλσον προσλαβεί να πείση τας συμπολίτιδας ότι, είνε καιρός να σταματήσουν εις τον καθήρορον της πολυτελείας, τον όποιον έλαβον με τόσην όρημν. Ο καθήρορος όμως αυτός διά τους μεγάλους οίκους πολυτελείας των Παρισίων, του Λονδίνου και της Νέας Υόρκης είνε άνήφορος προς μεγάλα κέρδη.

ΝΕΩΤΕΡΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

ΚΑΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΠΕΡΙΦΟΡΜΕΝΟΣ να κρίνω και να επικρίνω νεώτερους τινάς συγγραφείς και ποιητάς, δέν σκοπώ να επιδείξω φιλολογικώς γνώσεις η ικανότητα κριτικού, αλλά να εκφράσω άπλώς την περί αυτών και των έργων των γνώμη μου.

Ημείς οι έπαρχιώται Έσπανήσιοι, γράφομετες εις πεζόν λόγον η συνθέτοντες ποιήμα τι, δέν πράττομεν τουτό προς επίδειξιν η διαφήμισιν, αλλά μάλλον προς τέφριν ήμών τε και των άξιούτων άναγνώσων τα έργα μας, τα όποια δημοσιεύσασιν πολλάκις άνωγμως, ίνα μη τις των σημειωτών μας ύποθέσκη, ότι επιδώκομεν ορεκλάμαν.

Και μεταξν των έλατωμάτων μας τουτόν έχομεν την πεποιθήσιν, ότι το να δημοσιεύη τις ξένα διανοητικά παραγωγιά και να διαφημίση ταύτας ως ίδια αυτός έργα, είνε θράσος μέγα, άποδεικνύον ότι, τοιαύτα δημοσιεύων θεωρεί τους άναγνώστας του άμαθείς.

Υπάρχουσι τινες σοφοί άξιούντες ότι, προκειμένου να κρίνη τις, να επικρίνη η ν' άνασκειάση έργα συγγραφέων η ποιητών ζώντων, δέν να μη αναφέρη το όνομα αυτών, άλλ' άπλώς τον τίτλον του υπό κρίσιν έργου των, και ότι, μεταστάντων μόνον έργα κρίνουν τις, δύναται ν' αναφέρη αυτούς όνομασί.

Η πρώτη άξίωσις των είνε παράλογος, διότι το πολν Κοινόν δέν άναγινώσκει άπαντα τα εκδιδόμενα πεζά η ποιητικά έργα. Έπομένως προτιμώτερον είνε να γνωρίζη τον κρίνόμενον η επικρινόμενον συγγραφέα αυτών η ποιητήν, του όποιου ν' άνεγνώσέ ποτε έργον τι.

Την έτέρα άξίωσιν των, την άφορώσαν εις τα των μεταστάντων έργα, οδ μόνον άποδέχομαι, αλλά και ύποστηρίζω, διότι και αυτός ο πολνς Κλαμανώ έγραφέ ποτε, ότι μεζονα βλάβην και ζημίαν έπήνεγον εις τα κοινωνικά ήθη τινές των μεταστάντων συγγραφέων διά των έξωφρενησμών των, η οι διασημότεροι ήστανται διά των κακούρημάτων των.

Και άφου ο λόγος περι μεταστάντων, άρχομαι από του λογιόν και κριτικου Έμμανουήλ Ροιδου, ως συγγραφέως της «Πατίσης Ίωάννας».

Δέν έννοω βεβαίως να διαμφορητήσω την συγγραφήν άξίαν και την περι την κριτικήν δεινότητα αυτού όσον άφορέ εις έτερα αυτού

ΠΟΣ ΤΙΜΩΡΕΙ Η ΠΑΤΡΙΣ. — Δύο σωφρέοι, ο Κογκάκης και ο Κατσαπαντζάκης, λιποτακτάντες από την Φιλιππάδα προσήλθον με το αυτοκίνητόν των, πλήρες πυρομαχικών, εις το έστρατιωτικόν των Ίσταντινών, όπου, φαίνεται, κατέδωκαν και μουσικά άφροδύτα τας κινήσεις του στρατού μας. Οι καπταίντοι αυτοί εφόδθησαν εις το Άργυροκαστρον φυλακισμένοι υπό των Τούρκων.

έργα, άλλ' όφείλω να όμολογήσω ότι η «Πάτιση Ίωάννα», το πολυθρόλητον τουτό έργον του, όπερ άνεστάσασεν άλλοτε τους κληρικούς και συνετήγαγε το κατ' αυτού επιτίμιον, το τσαούτας ύλικας όφελείας παρασχόν αυτό, δέν είνε έργον του πρωτότυπον την «Πάτισσιν» του ήρανίσθη άλλαχόθεν.

Έπιωφελοόμενος της των συγχρόνων του — και μεταγενεστέρον — άγνοίας της Ιταλικής και των εις ταύτην έργων λογογράφων και ποιητών, την «Πάτισσιν» του ήρανίσθη από του υπό των αυτών τίτλον και εις τρία μέρη διηρημένον ποιήματος του διασημου Άββά Ίωάννου Βαπτιστου Καστη, όστις όμως δέν απέκρυψε τους υπερεκδοσι συγγραφείς, από των όποιων ήρανίσθη τινά περι της «Πατίσης Ίωάννας».

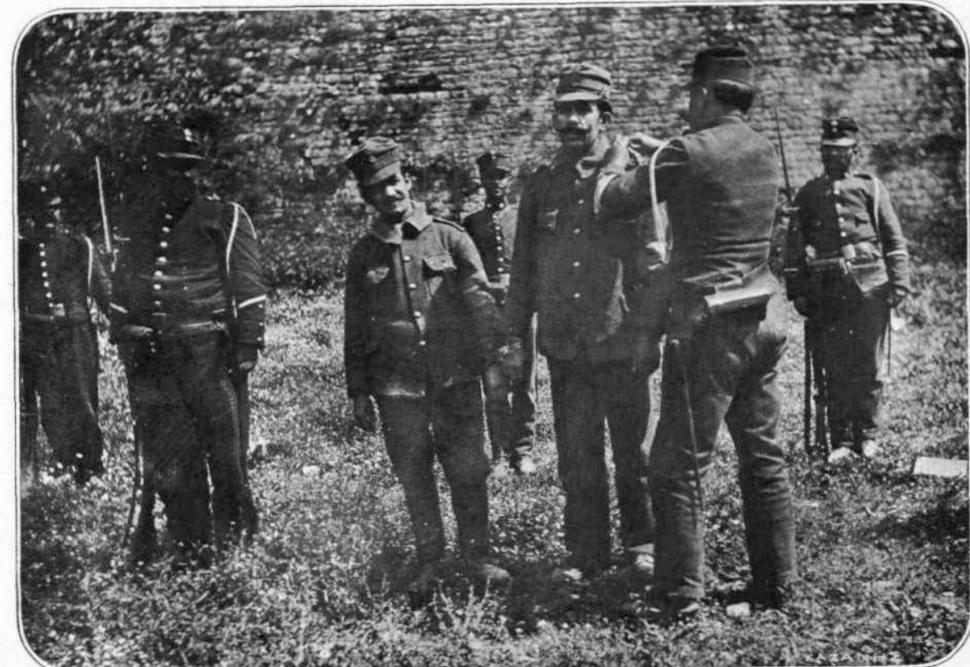
Φρονώ ότι, ο Ροιδης κατ' ούδέν θα έμειον το γόητρον του και την φιλολογικήν αυτου άξίαν, εάν ποτε έν τη συγγραφή της «Πατίσης» άνέφερε και τους συγγραφείς και ποιητάς (η μάλλον τον ποιητήν Καστην), έξ ών ήρανίσθη την ύλην, δι' ης την «Πάτισσιν» του διέπλασεν.

Μη ο Κόστης άπόλεσε την φήμη συγγραφέως, ποιητού και φιλοσόφου ύποδείξας τους έξ ών πολλά ήρανίσθη συγγραφείς; Τοινάντιον, έταγίωσεν αυτήν και άπεθαυμάσθη, διότι έοχε την ύδωειον ύπομονήν ν' αναδηρήση εις τόσας και τόσας βιβλιοθήκας, να μελετήση τόσους ιστορικούς και να έξετάσκη αναριθμητα χρονικά και χειρόγραφα, από των όποιων πάντων έξήγαγε τα περι της «Πατίσης».

Ούδεις σχεδόν μέχρι τινός έννοσκον, ότι η Έλληνιστιέκδοθηείσα Πάτισσα Ίωάννα δέν είνε πρωτότυπον έργον του Ροιδου, όσοι δε την «Πάτισσαν» και έτερα έργα του Καστη άνέγνωσαν — μεταξν των όποιων και ο διάσημος Λισσαρβότος — ούδέ λέξιν έτόλησαν να γράψουν περι της εις την έλληνίδα μεταγλωττισέως της «Πατίσης».

Άλλ' ο Ροιδης εις έν και μόνον σημειον ευρέθη έν τση προς τον Κόστην μοίρα, εις το επιτίμιον, το όποιον κατ' άμφοτέρων έξετοξεύθη.

Και ο μόν Ροιδης άπεβίωσεν ως έν Χριστό τέκνον των εκμηδενισάντων η λυσάντων το κατ' αυτού επιτίμιον κληρικόν, ο δε Κόστης ούδέ του καθαρτηρίου ήξίωθη και η ψυχή αυτου έδλήθη έξω και πλανάται εις το... Απειρον, η έρείρηθη διστου

ΠΟΣ ΤΙΜΩΡΕΙ Η ΠΑΤΡΙΣ. — Έκτακτον Στρατοδικειον έδίκασε τους δύο καπταίντους σωφρέ εις καθαίρεσιν και τσεφκασιμόν. Και ήγουν η καθαίρεσις πρώτον ένάκιον σώματος στρατού έν μεγάλη επιβλητικότητα.

τὸ πῦρ οὐ σβέννυται. Ἡ ἀπόπειρά μου τοῦ νὰ ἐπιχρίνω τὸ ἔργον σοφοῦ μεταστάντος εἶναι βεβαίως τολμηρά (!) καὶ θὰ συνεπαγάγῃ τὴν κατ' ἐμοῦ μὴνιν τῶν νεωτέρων σοφῶν, οἵτινες τὴν διαφῆμισιν εἰς βαθμὸν ἐπιστήμης ἀνήγαγον.

Ἀλλὰ τί πρὸς ταῦτα; Ἄς κατέλθωσιν εἰς εὐσημον συζήτησιν, ἄς ἀνασκευάσωσιν ὅσα γράφω, ἄς με ἐπιχρίσωσιν, ἄς μοι ἀποδείξωσιν ὅτι λανθάνομαι εἰς τὴν ἀντίληψίν μου, εἰς τὰς κρίσεις μου, καὶ τότε θὰ κλίνω πρὸς αὐτῶν τὴν κεφαλὴν ὡς ἡττημένος καὶ θὰ ἀποδεχθῶ τὰς σοφὰς αὐτῶν γνώμας.

NOIR-NON

ΟΙ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ

Ὁ Βαλκανικὸς πόλεμος εἶχε καὶ μίαν μεγάλην δυσαναλογία, τὸν ἀριθμὸν τῶν αἰχμαλώτων. Διὰ τὴν Ἑλλάδα, πρὸ πάντων, ὁ ἀριθμὸς ἔφθασεν εἰς ἑκατὸν περὶ τοῦ χιλιάδας, ἐν ᾧ ἡ ὅλη στρατιωτικὴ δύναμις τῆς χώρας μόλις ὑπερέβαινε κατὰ 30.000. Περίπου εἰς ἓνα στρατιωτικὸν Ἕλληνα ἀναλογεῖ καὶ ἓνας αἰχμάλωτος Τούρκος. Ὑπὸ τὸν γαλιζιὸν ὄμως σφαιρὸν τῆς κατ' ἐξοχὴν φιλοξένου χώρας, οἱ 100.000 αἰχμάλωτοι, ὁμολογοῦν καὶ οἱ ἴδιοι ὅτι, ὄχι μόνον δὲν ὑπέστησαν τὰ δεινὰ τῆς αἰχμαλωσίας, ἀλλ' ὅτι ἐπιλοξενήθησαν κυριολεκτικῶς. Οἱ σημαίνοντες μάλιστα μετὰ τὸν αἰχμαλωτικὸν, στρατηγὸν καὶ ἀξιωματικοὺ ἀνώτεροι, ἐληρομόνον τὰς πικρίας τῆς αἰχμαλωσίας τῶν, διερχόμενοι τὰς ὥρας τῶν εἰς πολυτελεῖς αἰθούσας ξενοδοχείων καὶ ἀνατρίνοντες τὸν καθαρὸν τῆς ἐξοχῆς ἀέρα, ἐν μέσῳ τῶν νικητῶν, οἱ ὁποῖοι, ἀντὶ ταπεινώσεως καὶ ἐξευτελισμῶν, προσέφερον πρὸς τοὺς ἡττημένους διὰ τὰ δείγματα συμπεριφορᾶς ἀβρόφρονος, ἥτις ἐνίοτε εἰς τινὰς περιπτώσεις ἔφθασε μέχρις μιᾶς κατακριτέας ψευδοειδίξεως.

Πρέπει νὰ τονισθῇ πρὸς τιμὴν τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος ὅτι ἡ συμπεριφορὰ, τὴν ὁποίαν εἶδειαν οἱ Ἕλληνες πανταχοῦ πρὸς τοὺς αἰχμαλώτους, ἀποτελεῖ ἓνα τίτλον, μὲ τὸν ὁποῖον καὶ ἡ σύγχρονος Ἑλλὰς ἀπείδειξεν ὅτι εἶνε ἡ σημαιοφόρος τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ εἰς τὴν Ἀνατολίην. Οὐδαμοῦ ἠκουσθήσαν κακώσεις ἢ μνηκτισμοὶ ἢ διατομπεύσεις αἰχμαλώτων. Ὅχι μόνον εἰς τὴν πρωτεύουσάν ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς ἄλλας πόλεις, ὅπου ἀπεστύλθησαν αἰχμάλωτοι, οἱ κάτοικοι εἶδειαν ὅτι ἦσαν πολῖται χώρας πεπολιτισμένης. Ἴσως δὲ νὰ ὑπῆρχόν τινες μετὰ τῶν αὐτῶν ἐκ τῶν αἰχμαλωτισθέντων τῷ 1897 καὶ διατομπευθέντων τότε ὑπὸ τὸν Τούρκον! Ὑπάρχον ἀντίποινα τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν στίγμα εἰς τὸν πολιτισμὸν. Οἱ Ἕλληνες δὲν ἐληρομόνησαν τὴν ἥτταν καὶ ἐνίκησαν. Ἐληρομόνησαν μόνον νὰ ἀναποδώσων τὰ ἴσα εἰς ὃ, τὴν βάρβαρον προέθη τότε ὁ ἐχθρὸς.

Ὅσον ἀφορᾷ ἄλλως τε τοὺς αἰχμαλώτους ἠλλαξαν πλεὸν οἱ καιροὶ καὶ ὁ σύγχρονος πολιτισμὸς καθήργησεν ἐντελῶς διατομπεύσεις καὶ ἄλλας ἀπανθρώπους τελετὰς, κατὰ τὰς ὁποίας οἱ νικηταὶ ἔσφον ὀπισθεν τοῦ ἀρματός τῶν τοὺς ἡττημένους.

Οἱ Αὐτοκράτορες τῆς Ρώμης, ὅταν ἐπανήρχοντο ἐν θριάμβῳ ἐκ νικηφόρου πολέμου, ἢ ὅταν ἐπανηγύριζον τὸν θριάμβον μιᾶς νικῆς, ἔσφον ὀπισθεν τοῦ ἀρματός τῶν τοὺς ζωγρηθέντας στρατηγούς τοῦ ἐχθροῦ, γυμνούς μέχρι τῆς κόμης καὶ μὲ τὰς χεῖρας δεμμένας ὀπισθεν.

Ἐσφύθησαν καὶ ἡγεμόνες καὶ βασιλίσσαι αἰχμάλωτοι ὀπισθεν τοῦ θριαμβευτικοῦ ἀρματός τῶν Ρωμαίων Αὐτοκρατόρων. Ἡ Ζηνοβία ἡ πολυθρόνητος βασίλισσα τῆς Παλμύρας, μετὰ τὴν κατάλυσιν τοῦ βασιλείου τῆς ὑπὸ τοῦ στρατοῦ τῶν Ρωμαίων, συνελήφθη αἰχμάλωτος καὶ ἤχθη εἰς τὴν Ρώμην, ἐνθα ἡ ἄλωσις τῆς Παλμύρας ἐπανηγυρίσθη διὰ μεγαλοπρεποῦς θριάμβου τοῦ Αὐτοκράτορος Αὐρηλιανοῦ. Ἡ Ζηνοβία μετὰ τῶν λοιπῶν αἰχμαλώτων ἐπομπεύθησαν. Ἡ βασίλισσα, στολισμένη μὲ ὅλα τῆς τὰ κοσμήματα, ἦτο δεμένη μὲ χρυσὰς ἀλύσεις. Διὰ τοῦ αὐτοῦ

ΠΩΣ ΤΙΜΩΡΕΙ! Η ΠΑΤΡΙΣ. — Καὶ ἔπειτα ἀπὸ τὴν καθαίρεσιν τοῦ ἀπόσπασμα ἐγγέμισ καὶ ἐσοκπέουσ. — Πῦρ! διέταξεν ὁ ἀξιωματικὸς καὶ οἱ δύο προβάται ἐπέσαν διάτρητοι ἀπὸ βολίδας Μάνλιχρ.

θριάμβου ἐπανηγυρίζετο καὶ ἡ κατάλυσιν τοῦ Γαλατικῆς κράτους, ἐσφύροτο δὲ ὀπισθεν τοῦ ἀρματός τοῦ Αὐρηλιανοῦ ὁ ἡγεμὸν τῆς Γαλατίας Τέτρικος, φέρον μόνον χιτῶνα καὶ πορφυρᾶν χλαμίδα.

Ἐπῆρχεν εἰς τὴν Ρώμην καὶ ἓνα ἄλλο ἔθμιν διὰ τοὺς αἰχμαλώτους ὁ ζυγὸς τῶν Ρωμαίων. Τὸ ἔθμιν αὐτὸ τὸ εἶχον οἱ λαοὶ πρὸς τοὺς ὁποῖους ἐπολέμησαν οἱ Ρωμαῖοι καὶ ἀπὸ αὐτοῦ τὸ παρέλαβον καὶ αὐτοὶ. Ἐνα δόρυ ὀριζοντικῶς ἐστηρίζετο ἐπὶ δύο ἄλλων ἐμπρηγμένων εἰς τὴν γῆν. Κάτω ἀπὸ τὸ ὀριζοντικὸν δόρυ διήρχοντο, εἰς ἐνδειξὴν ὑποταγῆς, οἱ ἡττημένοι στρατοί. Εἰς τὴν παρατιθεμένην εἰκόνα ἀπεικονίζεται παραστατικώτατα ὁ ζυγὸς τῶν Ρωμαίων, ὑπὸ τὸν ὁποῖον διέρχεται ὁ ἡττηθεὶς ἀρχηγός, μὲ τὰς χεῖρας δεμμένας, εἰς τὰς ὁποίας εἶνε δεμένη καὶ ἡ χεὶρ τῆς συρομένης γυναίκος του. Ὅπισθεν ἔρχονται οἱ λοιποὶ αἰχμάλωτοι, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, διὰ νὰ περάσων κάτω ὑπὸ τὸν ζυγόν, ἐνφ' ἐκατέρωθεν παρίστανται οἱ Ρωμαῖοι νικηταί.

Εἰς τὸν μεσαῖον τὸ πνεῦμα τοῦ ἱστορισμοῦ ἐμετρίασε κατῶς τὰ δεινὰ τῆς αἰχμαλωσίας. Ὁ ἡττημένος μετὰ τῶν ὀπλῶν του καὶ τοῦ ἵππου του ἀνήχεν εἰς τὸν νικητὴν, ἠδύνατο ὄμως νὰ ἐξαγοράσῃ τὴν ἐλευθερίαν του. Ἐπὶ τῷ λόγῳ τῆς τιμῆς του ἀνεχώρει πρὸς ἐξευρεσὶν τοῦ ἀναγκαίου ποσοῦ καὶ ἐπανήρχετο νὰ τὸ παραδόσῃ, ἢ εἴαν δὲν τὸ εὗρισκε, νὰ παραδοθῇ πάλιν ὡς αἰχμάλωτος.

Ἡ ἀνά τὸ Αἰγαῖον καὶ τὴν Μεσόγειον κατόπιν πειρατεία μετέβαλε πολλοὺς Χριστιανούς τῶν παραλίων πόλεων εἰς δούλους. Ἡ αἰχμαλωσία τῶν Χριστιανῶν ὑπὸ τῶν Μουσουλμάνων κατέληγεν εἰς τὴν δουλείαν.

Ἡ πρὸς τοὺς αἰχμαλώτους συμπεριφορὰ τῶν νικητῶν δὲν ἔπαυσε διὰ μέσον τῶν αἰώνων νὰ ἦγε σκληρὰ καὶ πολλὰκις ἀπάνθρωπος.

Οἱ νεώτεροι χρόνοι, μὲ τοὺς νέους ὀρίζοντας τῆς σκέψεως καὶ τὰ νέα ἐπολιτιστικὰ δόγματα, καθήργησαν καὶ πλείστα ἔθμια τοῦ παλαιοῦ καθεστῶτος. Οἱ αἰχμάλωτοι πολέμου σήμερον, μετὰ τὴν σύλληψίν των, θεωροῦνται εἰς τὰ πεπολιτισμένα κράτη ὡς παρακαταθήκη, τὴν ὁποίαν παραδίδουν εἰς τὸν ἐχθρὸν, μετὰ τὴν λήξιν τῶν ἐχθροπρασιῶν, καὶ ἀπέναντι ἀποζημιώσεως διὰ τὰς δαπάνας τῆς συντηρήσεως των.

Εἶνε μακρὰν οἱ χρόνοι τοῦ Ρωμαίου ζυγοῦ. Πολλὴν πρᾶγμα μετεβλήθησαν ἔκτοτε τὰ πράγματα. Ἐάν ἓνας Ρωμαῖος αὐτοκράτωρ ἢ στρατηγὸς ἐπανήρχετο σήμερον εἰς τὴν γῆν καὶ ἐβλεπε τοὺς Τούρκους αἰχμαλώτους ἀξιωματικούς εἰς τὴν Ἑλλάδα, τί θὰ ἔλεγε; Ὅτε ἐσφύθησαν ὀπισθεν θριαμβευτικῶν ἀρμάτων, οὔτε δόρατα ἐστήθησαν διὰ νὰ ταπεινωθῶν διερχόμενοι ἀπὸ κάτω, εἰς ἐνδειξὴν ὑποταγῆς. Ἐστήθησαν μόνον τράπεζαι εἰς τὰς πολυτελεῖς αἰθούσας τῶν μεγαλειτέρων ξενοδοχείων τοῦ Φαλήρου καὶ τῆς Κηφισιάς. Εἰς αὐτὰς τὰς τραπέζας, στολισμέναις μὲ ἀνθὰ καὶ φιλοφρονήματα συνδειτημῶνων, παρεκάθησαν οἱ ἡττημένοι στρατηγοὶ καὶ ἀνώτεροι ἀξιωματικοὶ Τούρκοι.

Αὐτὸς εἶνε ὁ ζυγὸς τῶν Ἑλλήνων διὰ τοὺς αἰχμαλώτους τοὺς συλληφθέντας τῷ 1912-13 εἰς ἓνα νικηφόρον πόλεμον κατὰ ἐχθροῦ, ὅστις ἐπὶ αἰῶνας ὑπῆρχε δεσπότης καὶ τύραννος ἑκατομμυρίων Ἑλλήνων.

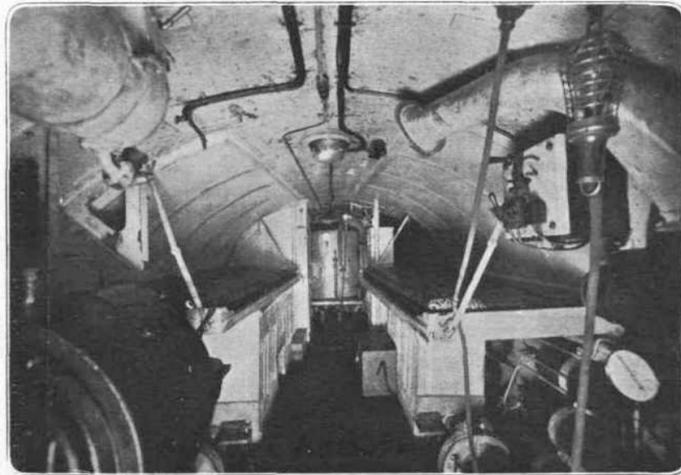
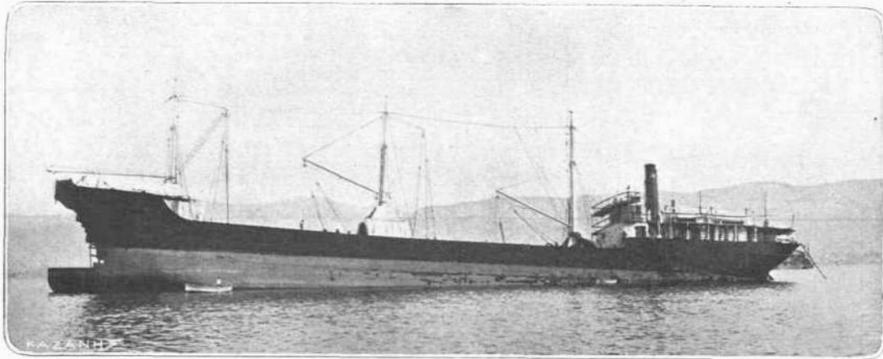
ΜΕΤΑ 2000 ΕΤΗ. — Καὶ ἐνφ, ὄπως βλέπετε, ἄλλοτε εἰς τοὺς παλαιούς χρόνους διήρχοντο ὑπὸ τὸν ζυγόν οἱ αἰχμάλωτοι, οἱ ἴδιοι καὶ αἰχμάλωτοι εἰς τὸ Λαύριον, εἰς τὸν Πόρον, παντοῦ, κακοπενοῦν καὶ γασογέλοῦν ἐχθαριστήμενοι. Ἐνοουθμεν ὄμως μόνον τοὺς ἰδικούς μας αἰχμαλώτους, ὄχι καὶ τοὺς τῶν Βουλγάρων.

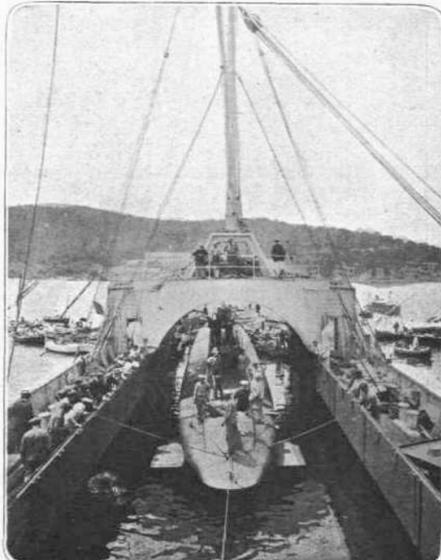
ΟΙ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ ΥΠΟ ΤΟΝ ΖΥΓΟΝ ΤΩΝ ΡΩΜΑΙΩΝ

ΤΑ ΚΑΤΑΔΥΟΜΕΝΑ

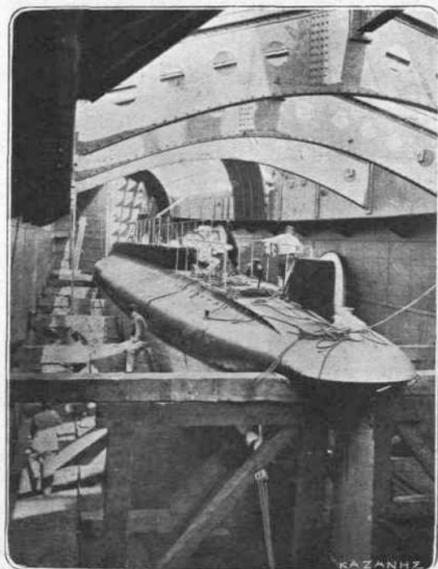
ΤΟ ΚΑΓΓΟΥΡΩ.—Το σκάφος αυτό, όπως το τετράποδον Καγγουρώ τοποθετεί εις ένα θύλακον του στήθους του τα τέκνα του, είνε προωρισμένον να δέχεται εντός του κύτους του ένα καταδυόμενον, το όποιον μεταφέρει με σχετικώς μεγαλειότητα ταχύτητα, όπου πρόκειται τούτο να δράση.

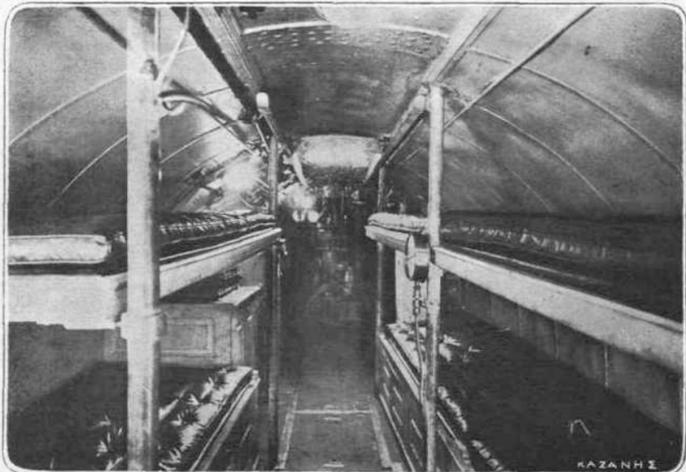
Ο ΔΕΛΦΙΝ.—Το πρώσιον διαμέρισμα του καταδυόμενου μας, όπου κοιμούνται οι ναῦται.

№ 1.—Βυθίζεται πρώτον το «Καγγουρώ» διά κρουσθῶν και κατόπιν διά του πρῶτου λάνοιματος εισελθεί μέσα εις την κοιλίαν του το καταδυόμενον.

№ 2.—'Αφού διευθετηθῆ καταλλήλως, με ἀντίλας ἐξαντλοῦν τά νερά ἀπό τῆς θαλάσσης μεταδόνας του «Καγγουρώ» και το καταδυόμενον μένει ἀναπαυόμενον εις εἰδικὴν ἐσχάραν.

Ο ΔΕΛΦΙΝ.—Τὸ πρῶτον διαμέρισμα του καταδυόμενου, όπου κοιμούνται οἱ ἑκαξωματικοί.

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ
ΚΑΙ ΑΠ' ΟΛΑ

ΠΡΙΓΚΙΠΙΚΟΙ ΓΑΜΟΙ

Οι γάμοι της πριγκιπίσσης Βικτωρίας Λουΐζης, θυγατρὸς τοῦ Κάϊζερ, μετὰ τοῦ πρίγκιπος Ἐρνέστου Αὐγούστου, υἱοῦ τοῦ δούκεως τῆς Κομβερλάνδης, ἐτελέσθησαν τῆ 10 Μαΐου εἰς τὸ Βερολίνον με ἐξαιρετικὴν πομπήν. Μεταξὺ τῶν καλεσθέντων εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν παρίσταντο ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας καὶ ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Ρωσίας.

Μία ἀπὸ τὰς ἑραιστέραις τελετὰς ἦτο καὶ ὁ χορὸς τῶν λαμπάδων, περιεργωτῆ γαμήλιος παράδοσις τοῦ βασιλικοῦ οἴκου τῆς Πρωσίας. Εἰς τὴν Λευκὴν Αἴθουσαν μετὰ τὸ δείπνον ἐγένετο παρέλασις με ἀναμμένας λαμπάδας πρὸ τῶν νεονύμφων, οἵτινες κατόπιν ἔκαμαν τὸν γύρον τῆς αἰθούσης, ὑποκλινόμενοι πρὸ τῶν προσκεκλημένων. Προηγούντο ἀκόλουθοι με ἀναμμένας ἐπίσης λαμπάδας.

Ὁ Κάϊζερ ἐκράτει ἀπὸ τὴν ἀριστερὰν τὴν νόμφην καὶ ὁ πατὴρ τοῦ γαμβροῦ ἀπὸ τὴν δεξιάν. Ὁ γαμβρὸς ἐκράτει τὴν ἀριστερὰν χεῖρα τῆς Αὐτοκρατεισσας καὶ τὴν δεξιάν τῆς μητρὸς του. Ἰκολούθουν κυρία τῶν τιμῶν. Ἡ συνοδεία ἔκαμε τὸν γύρον τῆς αἰθούσης. Εἰς τὸ τέλος ὁ Κάϊζερ καὶ ὁ Δοῦξ ἠσπάσθησαν τὴν χεῖρα τῆς νόμφης καὶ τὴν παρέδωκαν εἰς τὸν βραχίονα τοῦ γαμβροῦ.

Σημειωτέον ὅτι οἱ δύο συμπέθεροι δὲν ἦσαν πρὶν πολὺ φίλοι. Ὁ Δοῦξ τῆς Κομβερλάνδης ἔστρεψε πάντοτε μὴνιν κατὰ τῶν Χοσντζέλλερν καὶ τὴν κατηύνασε τώρα μόνον ὁ ἔρωσ τοῦ υἱοῦ του.

Μίαν περίεργον εἰκόνα ἀδημοσίευσαν καὶ αἱ ἐφημερίδες τοῦ Βερολίνου ἐπὶ τῆ εὐκαιρίᾳ τῶν πριγκιπικῶν γάμων.

Εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν ἑναξ Πρωσσοῦ θωρακφόρος, ἑναξ Ρωσοῦ στρατηγὸς καὶ ἑναξ Γερμανὸς γρεναδιέρου ἠσπάσθησαν ἀλλήλους διαχτυκώτατα. Ποιοὶ δὲ ἦσαν; Ὁ Πρωσσοῦ θωρακφόρος ἦτο ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας, ὁ Γερμανὸς γρεναδιέρου ἦτο ὁ Τσαρὸς καὶ ὁ Ρωσοῦ στρατηγὸς ἦτο ὁ Κάϊζερ.

ΟΙ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

Θὰ τελεσθῶν εἰς τὰς Ἀθήνας τὸ ἐπόμενον ἔτος οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες, εἰς τὴν μεταξὺ δὲν προκίψη τὸ ἀπρόσδοτον. Ἰπὸ τῆς Κυβερνήσεως θὰ χορηγηθῶσι διὰ νόμου 350.000 δραχμαὶ εἰς τὴν ἑπιτροπὴν τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων, ἧτις συνήλθεν εἰς τὰ Ἀνάκτορα πρὸ τὴν προεδρείαν τῆς Α.Μ. Βασιλέως καὶ ἀπεφάσισε τὴν τέλει τὸ προσεχὲς ἔαρ. Ἡ ἐποχὴ ἀκριβῶς ὡς καὶ διάφοροι λεπτομέρειαι θὰ καθορισθῶσι βραδύτερον, θέλει δὲ ἐγκαίρως δημοσιευθῆ καὶ ἡ ἐπίσημος δήλωσις, μόλις ψηφισθῆ ὑπὸ τῆς Βουλῆς ἢ Κυβερνητικῆς ἐπιχορηγήσεως, θὰ κοινοποιηθῆ δὲ ταυτοχρόνως ἢ τέλει τῶν Ἀγῶνων εἰς τοὺς Ἑλληνικοὺς καὶ ξένους γυμναστικούς συλλόγους καὶ ἀθλητικὰ σωματεῖα.

ΝΕΟΝ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Εἰς τὴν Αἴγυπτον ἀνεκαλύφθη χειρόγραφον Ἑλληνικὸν Εὐαγγέλιον, τὸ ὅποιον ἐπωλήθη εἰς τὴν Οὐασινγκτὼν τῆς Ἀμερικῆς. Τὸ πολυτίμητον χειρόγραφον, μεγάλῃ ἀξίᾳ ἀρχαιολογικῆς, χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ τετάρτου ἢ πέμπτου αἰῶνος καὶ ἀποτελεῖ Εὐαγγέλιον τοῦ Ἁγίου Μάρκου, περιέχον καὶ μίαν ἀγνωστον μέχρι σήμερον περικοπήν.

ΑΥΤΟΓΡΑΦΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Εἰς τὸ μουσεῖον τῆς Ἱστορικῆς καὶ Ἐθνολογικῆς Ἑταιρείας παρεδόθησαν ὑπὸ τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας τρεῖς στολαὶ τοῦ ἀσμενίστου Βασιλέως Γεωργίου, ἡ στολὴ τὴν ὅποιαν ἔφεραν ὅτε τῆ 1863 ἔβησαν εἰς Ἀθήνας, ἡ στολὴ αὐτοῦ ὡς στρατηγὸς καὶ ἡ τρίτη ἐκείνη, τὴν ὅποιαν ἔφεραν εἰσερχόμενος εἰς Θεσσαλονίκην.

Ἐπίσης ἐδωρήθησαν ὑπὸ τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας εἰς τὸ ἀρχαῖον τῆς Ἐθνολογικῆς Ἑταιρείας καὶ τέσσαρα χειρόγραφα. Τὸ πρῶτον εἶναι τετράδιον τριγωνομετρίας Δανιστῆ, αὐτόγραφον τοῦ Βασιλέως ὡς δοκίμου τοῦ Β. Ναυτικοῦ τῆς Δανίας, εἰς τὸ ὅποιον ἐγράφη καὶ τὰς πρώτας ἀσκήσεις του εἰς τὴν Ἑλληνικὴν, τὴν ὅποιαν ἐδιδάσκοντο ἀπὸ τῶν Ἰμολέοντα Φιλέμωνα. Τὸ δεύτερον αὐτόγραφον εἶναι τετράδιον θεματῶν Ἑλληνογερμανικῶν, ὅτε ἐδιδάσκοντο τὴν Ἑλληνικὴν ὑπὸ τοῦ Στεφάνου Κοιμανοῦδου. Τὸ τρίτον χειρόγραφον εἶναι τὸ αὐτόγραφον ναυτικῶν σηματολόγιον τοῦ

ναυάρχου τῶν Ψαρῶν Ἀποστόλου καὶ τὸ τέταρτον ἢ αὐτόγραφος Γαλλιστὶ διήγησις τοῦ Παλάσκα περὶ τοῦ τελευταίου πλοῦ τοῦ Βασιλέως Ὁθωνος πρὸ τῆς ἐξώσεώς του ἐπὶ τῆς κορβέττας «Ἀμαλία».

ΔΩΡΕΑ ἘΙΣ ΤΗΝ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΝ

Εἰς τὴν ἐν Αἴγυπτον πινακοθήκην τοῦ ἀτυχήσαντος Ζερβουδάκη ὑπῆρχεν ἑναξ πίναξ τοῦ ζωγράφου Μύλλερ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ζῆτω ὁ αὐτοκράτωρ!». Εἶναι πίναξ στρατιωτικὸς τῆς Ναπολεονεΐου ἐποποιίας, τὸν ὅποιον ὁ Ζερβουδάκης ἠγόρασε ἀπὸ τὸν κ. Μπενάκην. Τώρα κατὰ τὴν ἐπιποίησιν τῆς ιδιοκτησίας τοῦ πρώτου, οἱ πίνακες ἐπωλόηθη εἰς Παρισίους. Ὁ κ. Μπενάκης ὅστις εἶχε πωλῆσαι τὸν πίνακα ἀντὶ χιλίων λιρῶν παρεκάλεσε τὸν ἐν τῇ Γαλλικῇ πρωτεύουσῃ ἐπισκοπόμενον κ. Ἀλέξανδρον Κιτράφ, διευθυντὴν βιομηχανικῶν ἐν Αἴγυπτον ἐργαστασίου βάρβακος, οὗτος εἶναι μέτοχος καὶ ὁ κ. Μπενάκης, ἢ ἀγοράσῃ τὸν πίνακα, διότι ἐσκόπει νὰ τὸν δωρήσῃ εἰς τὴν Ἐθνικὴν Πινακοθήκην τῆς Ἑλλάδος. Ὁ κ. Κιτράφ ἠγόρασε τὸν πίνακα ἀντὶ 17 χιλιάδων φράγκων, ἀλλὰ διὰ λογαριασμῶν του, ἀνήγγειλε δὲ συγχρόνως ὅτι τὸν προσφέρει ὁ ἴδιος εἰς τὴν Πινακοθήκην Ἀθηνῶν, ἧτις ἀποκτᾷ ταιουτοτρόπως ἑνα στρατιωτικὸν πίνακα τῆς Ναπολεονεΐου ἐποχῆς.

Η ΒΑΠΤΙΣΙΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑΣ

Οἱ Ἰπουργοὶ τῶν Στρατιωτικῶν καὶ τῶν Ναυτικῶν ἦσαν οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ Στρατοῦ καὶ τοῦ Στόλου, τοὺς ὅποιους ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος εἶχε τὴν ὑπερόχον ἐμπνευσίαν νὰ τάξῃ ὡς ἀναδόχους εἰς τὴν βάπτισιν τῆς νέας βασιλοπούλας μας, τῆς πριγκιπίσσης Αἰκατερίνης. Οἱ Ἕλληνας ἀξιωματικοὶ καὶ ἑπίλοιποι τῆς ἑστῆς καὶ τῆς θαλάσσης εἶχαν τὸ καμάρι τῆς κομπάριας εἰς τὰ πριγκιπικὰ βαπτισία, εἰς τὰ ὅποια παρίσταντο καὶ οἱ πρεσβεῖται τῆς Ἀγγλίας καὶ Γερμανίας, ἀντιπροσωπεύοντες τοὺς δύο ἄλλους ἀναδόχους, τὸν Βασιλέα τῆς Ἀγγλίας καὶ τὸν Κάϊζερ.

Εἰς τὸ τηλεγράφημα, τὸ ὅποιον ἡ Α. Μεγαλειότης ἀπεγράψεν πρὸς τὸ στράτευμα καὶ τὰ πληρώματα τοῦ στόλου ἔλεγε: «Προσκαλῶ ὡς ἀναδόχους τὸν τροπαιοῦχον Στρατὸν καὶ Στόλον μου ἐν ἀσθήματι βαθείας πρὸς αὐτοὺς ἀγάπης καὶ ἑνα συσφιγξῶ ἔτι μᾶλλον τοὺς δεσμούς, ὅς ἐσφυρηλάτησαν οἱ κοινοὶ ὑπὲρ Πατρίδος ἀγῶνας εἰς τὰ Μακεδονικὰ καὶ Ἡπειρωτικὰ πεδία καὶ εἰς τὸ Αἰγαῖον».

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΑΙ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΕΣ

Εἰς τὴν Ἑλασσόνα, εἰς τὰ Σέρβια, εἰς τὴν Κοζάνην καὶ ἄλλας Μακεδονικὰς πόλεις ἤρρισε πλουσία ἢ συλλογὴ τῶν ἀρχαιοτήτων, με νέα ἐκδόν ἐρήματα. Μεταξὺ αὐτῶν τὰ περισσότερα εἶνε σιμαντικὰ καὶ διὰ τὴν Ἱστορίαν καὶ διὰ τὴν Τέχνην.

Εἰς τὴν Ἑλασσόνα ἀνεκαλύφθη κεφαλὴ ἀρίστη τέχνης ἑμοιάζουσα πρὸς τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἑρμοῦ τοῦ Πραξιτέλους καὶ ἀνηκούσα πιθανῶς εἰς τὸν 1^{ον} π.Χ. αἰῶνα.

Ἐξ ἐπιγραφῶν ἀνεκαλυφθεισῶν εἰς Δομμένιον ἐξάγεται ὅτι, ἡ πόλις ὀνομάζετο Κορατίας εἰς τὴν ἀρχαιότητα. Εἰς τὴν αὐτὴν πόλιν ἀνεκαλύφθη ὄρατον ἀνάγλυφον νεανίου μετὰ νεάνιδος, ἀποδιδόμενον εἰς τὴν τέχνην τῶν χρόνων τοῦ Φειδίου. Ἡ συγκομιδὴ τῶν ἀρχαιοτήτων ἐν Μακεδονίᾳ προμηνύεται ἀφθονοτάτη, οἱ δὲ ἀρχαιολογοὶ μας ἐπὶ πολλὸν χρόνον θὰ καταγίνωνται εἰς τὴν ἀνακάλυψιν αὐτῶν.

ΤΟ ΠΑΓΓΑΙΟΝ

Μετὰ τὰς συμπλοκάς μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ Βουλγάρων, συμπλοκάς προκληθείσας ὑπὸ τῶν δευτέρων, ἢ προσοχῇ ὅλου τοῦ κόσμου, παρὰ τὴν ὑπογραφήν τῆς εἰρήνης μετὰ τὴν Τουρκίαν, ἐστράφη πρὸς τὸ Παγγαῖον, ἐπὶ τὸν ὅψοις αἰφνης ἀπειλητικώτατα νέφη νέας Βαλκανικῆς καταγίγδος καὶ σοδαρώτατοι φόβοι περὶ συρράξεως μεταξὺ τῶν συμμάχων.

Τὸ Παγγαῖον ὄρος κυριαρχεῖ τῆς Καβάλλας, τῆς πεδιάδος τῆς Δράμας καὶ τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς Δεδεαγάτης-Θεσσαλονίκης. Κεῖται μεταξὺ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Στρυμόνος καὶ τοῦ κόλπου τῆς Καβάλλας, με κατεῖθονται ἐκ τῶν βορειοανατολικῶν πρὸς τὴν νοτιοδυτικὰ ἐντὸς τῆς περιοχῆς, ἧτις περιλαμβάνεται μεταξὺ τοῦ Αἰγαίου, πρὸς νότον, τοῦ Στρυμόνος καὶ τῆς λίμνης Ἀχινού πρὸς δυσμάς, τοῦ Ἀγγίτου πρὸς βορρᾶν καὶ τῶν τεταγῶν τῶν Φιλιππῶν πρὸς ἀνατολάς. Ἡ ὕψις τοῦ Παγγαίου κορυφῆ ἔχει ὕψος 1800 περίπου μέτρων, φθάνει δὲ τὸ ὄρος βαθμυδὸν πρὸς τὸν Στρυμόνα εἰς ὕψος 700 περίπου μέτρων μόνον. Παράλληλον πρὸς τὸ Παγγαῖον εἶναι τὸ Σύμβολον ὄρος ὁ ἕκον παραλιακῶς ἀπὸ τῶν χωρίων Ὀρφάνι μέχρι Καβάλλας. Ἡ ὕψις τοῦ Συμβόλου, ὕψους 500 περίπου μέτρων, εἰρκαται ἀνωθὶ τῶν Ἑλευθερῶν, τῶν ὅποιων ὁ εὐρύχωρος καὶ ἀσφαλὴς λιμὴν, ἐνένα ναυτικὰ μύλλια ἀπέχων τῆς Καβάλλας, θεωρεῖται ὡς ἐξουδετερωτὴν τὴν σημασίαν τοῦ λιμένος τῆς τελευταίας ταύτης πόλεως ὑπὸ στρατηγικὴν ἑποψίν. Ὅλη ἡ μέχρι Ἑλευθερῶν ἀκτὴ κατέχεται ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων. Ἐντὸς τῆς περιοχῆς τοῦ Παγγαίου

γαίου εδρίσκειται ή κομπολις Πράξι πλησίον τής δμωνύμου λίμνης, πέραν τής οποίας άπλοῦται ή πεδιάς τής Δράμας.

Αι έπιθέσεις των Βουλγάρων έγινοντο κατ' άρχάς εις τās βορειοδυτικās ύπερείας του Παγγαίου, τās άρχομένης από του Άγγίτου ποταμού και έπειτα νοτιώτερον προς τά χωρία Βούλιιστα, Κοτσάνην, μέχρι του χωρίου Σέμαλτος.

Ολόκληρος ή περιοχή του Παγγαίου κατοικείται από Έλληνας και Τούρκους, οι δε Βούλγαροι εδρίσκονται εις πολύ μικράν μειοψηφίαν. Έκτός δε τής γεωγραφικής και ή στρατηγική του σημασία είναι τοιαύτη, ώστε οι Βούλγαροι επιτεθέντες απέβλεπον εις τó να εκτοπίσουν τούς Έλληνας από τήν γειτνίασιν τής Καβάλλας, να εξασφαλίσουν τήν σιδηροδρομικήν γραμμήν Δράμας-Σερρών και να άπωθήσουν έν γένει τούς Έλληνας εκειθεν του Στρυμόνος.

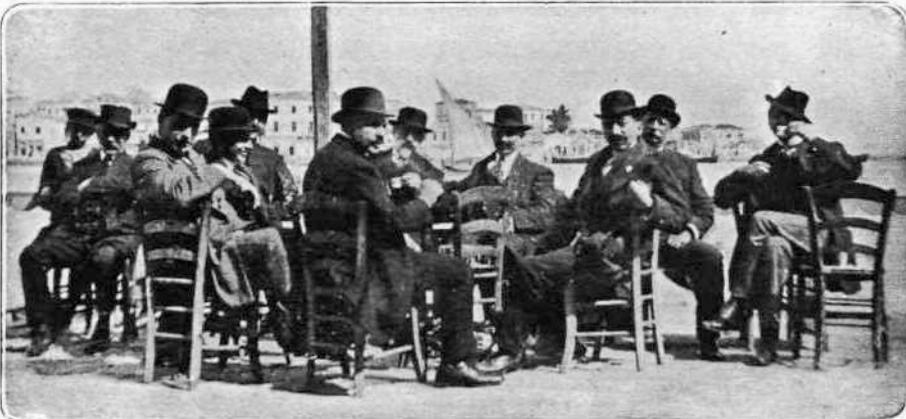
ροδρομικήν γραμμήν Δράμας-Σερρών και να άπωθήσουν έν γένει τούς Έλληνας εκειθεν του Στρυμόνος.

Ο ΣΕΦΚΕΤ

Έδολοφονήθη και αυτός και κατά τρόπον διά τόν όποιον ιδιαιτέρως, θά θρηνηση, υποθέτομεν, ο Πιερ Λοτί. Εις τήν Σταμπούλ, τήν όποιαν εξύμνησε διά τήν ανατολικήν τής σφραγίδα, ύπερ τής οποίας έγραψε τόσας σαλιδας εσχόμενος να μη θέση ποτέ τήν ιδικήν του ο «Εθνωπαϊσμός» δύο αυτοκίνητα συνητήθησαν τρέχοντα αντίθετως. Από του ενός έρριφθησαν πυροβολισμοί, εις τó έτερον έπιπε νεκρός ο Μέγας Βαζύρης Μαχμούτ Σεφκέτ πασάς και ο ύπασιπτής του. Τοιαύτα δράματα δι' αυτοκινήτων εις τήν Σταμπούλ! Όπωσδήποτε οι όπαδοί του Ναζήμ πασά εξεδικήθησαν και με τόν θάνατον του Μαχμούτ Σεφκέτ εξέλιπεν ή στρατιωτική ψυχή του Νεοτουρκικού Κομιτάτου.

Ο ΦΛΩΡΟΣ

Εις τó χωρίον Άσελιανίδικα τής Αιγιαλείας συναλήφθη υπό του ένωμοτάρχου Κάππου μετά δεκάδος χωροφυλάκων ο «περιδότης» λήσταρχος Κ. Φλώρος, ο τρομοκρατήσας επί έτη τήν βορειοδυτικήν Ελλάδα και τήν Πελοπόννησον. Τó Αρχηγείον τής Χωροφυλακής ειχε καταρτίσει ειδικόν άπόσπασμα διά τήν σύλληψιν του ληστήρχου, ο όποιος ήτο πλέον ο μόνος, που ειχεν άπομείνει από τó ληστρικόν πάνθηον. Τά όργανα τής έξουσίας μετά μεταμφιεσμούς και συλλήψεις συντρόφων του κατόρθωσαν να τόν άπομονώσουν και να μάθουν τó κρησφύγετόν του, όπου τόν συνέλαδεν επί τέλους ο Κάππος. Δέν τόν εδρεν όμως μόνον, αλλά μέσφ τεσσάρων γυναικών! Εις ένα χωρίον τής Αιγιαλείας ο λήσταρχος, κρυμμένος με τέσσαρας γυναίκα! Ίδού μία λεπτομέρεια πολύ ρομαντική. Άλλως τε ο Φλώρος ήρχισεν από έρωτα τόν ληστρικόν του βίον. Είναι δε 45 έτων περίπου και έχει έναντίον του εκκρεμή πεντήκοντα εξ βουλεύματα. Ύψηλός, ρωμαλέος, κατάγεται φαίνεται από καλήν οικογένειαν και έμενεν άλλοτε εις τήν Ρωσίαν.

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΔΗΜΙΑ.—Από τήν τέως Έλευθέραν Ελλάδα τó μικρόβιον τής «Γερουσίας» μετεδόθη και εις τά νεωστί καταληφθέντα μέρη. Η παρατηρημένη εικων παριστά τήν «Γερουσίαν» Μιτυλήνης έν πλήρει άπαρτία.

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΤΩΦΦΝΕΛ

Ίδού τó τηλεγράφημα, τó όποιον άπηθύβουν διά του ύπουργού των Ναυτικών ο Άγγλος ναύαρχος Τωφφνελ, άναχωρών εξ Ελλάδος, προς τόν ναύαρχον Κουντουριώτην.

Ναύαρχον Κουντουριώτην,

Έπ' ευκαιρία τής άναχωρήσεώς μου εξ Ελλάδος, παρακαλώ όπως διαβιάσητε προς άπαντας τούς άξιωματικούς, έπαξιωματικούς και ναύτας του Έλληνικού Β. Ναυτικού τήν βαθείαν μου λύπην, διότι δέν θά έχω πλέον τήν τιμήν να τούς διοικώ, και τήν ειλικρινή μου εύγνωμοσύνην διά τήν ευγένειαν, τήν νομιμοφροσύνην και τās υπηρωσίας των προς εμέ. Ημην υπερόψανος ου ειχον αυτούς υπό τās διαταγās μου, όπουδήποτε δε και αν ευρεθώ, ή καρδιά μου θά ευρίσκειται μεθ' ύμων των έν τω Έλληνικω στόλω. Σας ευχόμαι και είμαι βέβαιος ου θά έχετε ένδοξον μέλλον, ως έχετε και ένδοξον παρελθόν, λέποισθα δε ου θά ευδείξητε τήν αυτήν ευγένειαν και νομιμοφροσύνην και προς τόν διάδοχόν μου, οίαν και προς εμέ, τήν όποιαν οδδέποτε θά λησμονήσω.

Χαίρετε και ήμιαντε φίλοι μου.

ΑΝΤΙΝΑΥΑΡΧΟΣ ΤΩΦΦΝΕΛ

ΠΟΛΥΤΙΜΟΣ ΣΥΜΒΟΛΗ

Ό διαπρεπής νομομαθής κ. Γ. Ν. Φιλάρετος έδημοσίευσεν υπό τόν τίτλον «Κατάληψις πολεμική κατά τούς Νόμους του πολέμου» τεύχος, έν τφ όποιφ έρμηνεύει τά κατά τούς νόμους του πολέμου ισχύοντα από διεθνούς άπόψεως εις τήν πολεμικήν κατάληψιν, ήτις προηγείται τής όριστικής κατοχής και τής τελείας νομοθετικής άφομοιώσεως. Τó τεύχος τούτο του κ. Φιλάρετου άποτελεί πολύτιμον συμβολήν εις τούς μελετώντας τά

διάφορα ζητήματα, τά σχετιζόμενα με τήν κατάληψιν των νέων χωρών υπό του νικηφόρου Έλληνικού στρατού, κατάληψιν άποτελοῦσαν έν τή περιστάσει ταύτη άνάκτησιν αυτών.

ΑΠΟ ΤΑ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Εις τήν Νιγριτίν τραγουδοῦν ακόμη τó Πάσχα τó εξής δημώδες ζσμα, τó όποιον εινε παλαιόν και από τά ωραιότερα τής Έλληνικωτάτης Μακεδονίας.

Ήσθεν Άνοιξις, ήσθε τó Καλοκαίρι, λάλ' άηδόνι μου, λάλει.
Ήσθε και ή λαμπρή Κυριακή με τόν Καλόν τόν Λόγον.
Λάλει χελιδόνι μου, λάλει.

Τό που θά πάτ' αδελφια μου ν' άρθω και εγώ μαζή σας.
Αλλά άηδόνι μου, λάλει.
Κάθον κάθον καλ' αδελφή πολή είσαι μαυρομμάτα.
Λάλει χελιδόνι μου, λάλει.

Τά τρία καλά αδελφια κίνησαν να πάν να μεταλάβω.
Λάλ' άηδόνι μου, λάλει.
Είχαν και μιá καλή αδελφή πολή ήταν μαυρομμάτα.
Λάλει χελιδόνι μου, λάλει.

Ήμεις θε να περάσωμε του Χάροντα τήν πόρτα.
Θά τοίξουν τά σανδάλια σου, θά μās ακούσουν οι Χάροντες θά βγουν να μās συντήσουν.
Λάλει χελιδόνι μου, λάλει.

Ο "ΑΡΓΟΣ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ,"

Μόνον ένας δημοσιογράφος τής άξιας, τής σοβαρότητος και τής δραστηριότητος του κ. Θ. Καλογερικού ήτο δυνατόν να πραγματοποιήση υπό τήν διεύθυνσιν του τήν ίδρυσιν ενός γραφείου, όπως ο «Άργος του Τύπου τής Ανατολής», με ύπηρεσίαν όμοιαν εκεινης, τήν όποιαν έχει ο έν Παρισίους «Άργος του Τύπου», του όποιου είναι ο μόνος άνεγνωρισμένος αντιπρόσωπος έν Ελλάδα.

Ο «Άργος του Τύπου τής Ανατολής», έχων τήν έδραν του επί τής οδοῦ Σταδίου 43 Στοά Όρφανίδου, αναγινώσκει, αποκόπτει και αποστέλλει αυθωρεί τά τεμάχια των έφημερίδων, περιοδικών και λοιπών έντύπων τ' άφορώντα τούς συνδρομητάς του εφ' οιοῦδήποτε ειδικού ή γενικού θέματος. Ό έγγραφόμενος συνδρομητής καταβάλλει μίαν μόνον δραχμήν εφ' άπαξ, και έπειτα καθ' έβδομάδα ή κατά μήνα πληρώνει 5 λεπτά κατ' άπόκομμα, τó όποιον λαμβάνει.

Τό γραφείον του Άργου έν Αθήνας πληροῦ έντως σπουδαιοτάτην έλλειψιν, όχι μόνον εις τήν Ελλάδα, αλλά και καθ' άπασαν τήν Ανατολήν, διότι εξυπηρετεί άποτελεσματικώς και παρέχει σημαντικά ωφέληματα εις πάντα ένδιαφερόμενον διά τόν κλάδον του και τήν ανά τó Πανελλήνιον κίνησιν αυτου.

Η "ΤΕΧΝΗ,"

Πολύ ικανοποιητική ή έμφάνισις τής δραματικής έργων έν Αθήνας πληροῦ έντως σπουδαιοτάτην έλλειψιν, όχι μόνον εις τήν Ελλάδα, αλλά και καθ' άπασαν τήν Ανατολήν, διότι εξυπηρετεί άποτελεσματικώς και παρέχει σημαντικά ωφέληματα εις πάντα ένδιαφερόμενον διά τόν κλάδον του και τήν ανά τó Πανελλήνιον κίνησιν αυτου.

σχολής του συλλόγου ή «Τέχνη» εις τó Δημοτικόν. Έπαίχθησαν τρία μονόπρακτα έργα, τó δραματιον «Ξαναγυρίζει ή ζωή» του Λοπέζ, τά «Δικαιώματα τής ψυχής» του Ζανόζα και ή «Αρκοῦδα» του Τσέχοφ. Οι έρασιτέχνη διηρμήνευσαν πολυ καλά τούς ρόλους των. Η Δις Τζούλια Κωνσταντινίδου και οι κ.κ. Χιλιαδάκης και Μηλιαδής επέδειξαν εκλεκτόν δραματικόν ταλαντον. Πολυ καλοί εις τήν κωμωδιαν ή δεσποινίς Μαύρου και ο κ. Σπυρίδης.

ΡΟΔΟΝ ΚΑΙ ΤΑΦΟΣ

Σ τó ρόδ' ο τάφος του ψιθυρίζει: Τό ρόδο λέγει: "Ω! τάφε, κάθε σταγόνα δρόσου τήν κάνω, μάθε, άρωμα, μύρον παντοειρό.
Αυτό τó δάκρυ, που σε ποτίζει κάθε αυγοῦλα, τó κάνεις τί;
Σ τόν τάφο λέγει τó ρόδο: Πές μου, ό,τι σου πείη, τί, τάχατίς μου, τó κάνεις, άθυσσος άνοικτή;
(Κατά τόν Victor Hugo)

ΜΙΑ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ

Μία στατιστική των Ταχυδρομείων και Τηλεγραμμάτων τής Μεγάλης Βρετανίας μās δίδει τούς εξής περιέρους αριθμούς. Τά ταχυδρομεία κατά τó έτος 1912 διένειμαν 3 δισεκατομύρια 186 εκατομύρια επιστολών, 906 εκατομύρια ταχυδρομικών δελταρίων, ύπερ τó έν δισεκατομύριον δερμάτων με δείγματα, διακόσια εκατομύρια δέματα με έφημερίδας και 125 εκατομύρια ταχυδρομικών δερμάτων. Ό αριθμός των διανεμηθέντων τηλεγραφημάτων κατά τó 1912 εις τήν Άγγλιαν άνέρχεται εις 90 περίπου εκατομύρια. Η στατιστική αναφέρει ότι, ο αριθμός των επιστολών, δερμάτων κτλ. τά όποια καθυστέρησαν ένεκεν άνεπαρκείας τής ύπηρεσίας άνέρχεται εις 33 περίπου εκατομύρια. Πεντακόσαιο δε περίπου χιλιάδες επιστολαί, δελτάρια και δέματα έρριφθησαν εις τά Άγγλικά ταχυδρομεία κατά τήν διάρκειαν του έτους άνευ τής ελαχίστης διευσθύνσεως. Οι άφηρημένοι και εις τήν Άγγλιαν δέν εινε όλιγοί.

